

Giới thiệu Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)

Thể loại: Ngôn tình, Xuyên không

Nguồn convert: truyen cv.com - người đăng Thanh Long

Editor: Alex

Đoạn ngắn:

Muốn có hưu thư sao? Được! thị tám bảy ngày bảy đêm, khiến cho bản vương thỏa mãn thì sẽ để ngươi như ý"

Mạc Liên Thành nhẹ nhàng nói khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Đan Nhi xoắn xuýt, nàng quyết định cắn răng, gật đầu.

Vì vậy sau khi hoàn thành bảy ngày bảy đêm...Khúc Đan Nhi duỗi cánh tay nhỏ đòi hưu thư thì nhận được câu trả lời: "'Bản Vương không hài lòng, lại một lần bảy đêm nữa..."

Bát Vương Gia Mạc Liên Thành nhú mày nói: "Bản Vương nói một, ngươi liền không thể đáp hai."

"Vâng." Cái kia nàng đáp ba là được, cũng không phiền phức.

"Bản Vương muốn ngươi hướng đông, ngươi không thể hướng tây."

"Vâng." Khúc Đan Nhi lại dịu dàng ngoan ngoãn gật đầu, không thể hướng đông cùng hướng tây, cái kia hướng nam bắc..

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thấy chết mà không cứu, thật độc ác

Nước Đông Nhạc, bốn phương bình định (bình an + ổn định), quốc thái dân an, nơi nơi đều thấy phồn vinh.

Kinh Thành, bên trong phủ Khúc thượng thư, hôm nay cũng vô cùng náo nhiệt.

Nghe nói là một nhân vật lớn phong hoa tuyết đại muốn ghé thăm.

Chỉ là cái không khí náo nhiệt không có đến được cái hậu viện hẻo lánh.

Bức tường viện cao kia thực làm người ta khiếp sợ. Vốn trước không có cao như vậy, lại vì một lý do nào đó, năm qua năm, lại dần dần xây cao lên, cuối cùng cao đến mức dọa người như hôm nay.

Giờ phút này, bên cạnh hậu viện tường lại có bóng dáng một nữ tử mặc xiêm y xanh đứng lặng. Nàng đẹp không gì sánh bằng. Bên dưới hàng lông mi dài là một đôi mắt to linh động mang vẻ thanh tịnh, mũi thon cao thẳng cùng đôi môi ướm ất. Mỹ nhân lại mang một vẻ mặt ai oán, phối hợp với bề ngoài giống như cũng có thể bị gió thổi bay... Quả thực là một khuôn rời của Lâm Đại Ngọc.

*Lâm Đại Ngọc: là một nhân vật hư cấu trong cuốn tiểu thuyết Hồng lâu mộng với vẻ ngoài mong manh như hoa phù dung, là trang tuyệt thế giai nhân hiếm có.

Hai năm rồi, nói là dài cũng không phải dài, nói là ngắn cũng không phải là ngắn, nhưng lại đủ khiến người ta nén mà chết.

Tìm cách thoát chạy hai năm, cũng đã thất bại hai năm.

Nàng là Khúc Đan Nhi – một con người hiện đại thế kỉ 21 – nói dễ nghe là học người ta theo một xuyên không, nói khó nghe là ông trời ném nàng vào nơi không hề có chút nhân tính này.

Nàng không phải chỉ theo giáo viên lịch sử đi một chuyến đến bảo tàng thôi sao? Nàng nghe nói có một số đồ cổ không biết đến từ thời đại nào, mà nàng lại không cẩn thận ngã lưng xuống chiếc giường này thôi mà. Nghe nói nó có thể khiến người ta ngất đi hoặc hoa mày chóng mặt khi chỉ nhìn nó. Cuối cùng kết quả nằm một cái... Thôi quên đi.

Được rồi, có lẽ một ngày nào đó tâm tình nàng không tốt, nghĩ đến việc nhảy sông tự vẫn, cắt cổ tự vẫn, treo cổ tự vẫn hay uống thuốc độc, nói không chừng sẽ gặp vận cứt chó mà cho xuyên trở về được.

Bất quá, hôm nay sẽ là thời cơ tốt nhất để nàng đào tẩu.

Nàng nghe nói hôm nay hậu viện sẽ không bị canh gác nghiêm ngặt.

Còn nghe nói hôm nay người được gọi là cha nàng sẽ rất bận rộn, sẽ không có thời gian chú ý đến nàng.

Nguyên nhân cũng bởi vì hôm nay nhân vật rất được những nhân vật lớn mặt trong nội cung coi trọng – Bát Vương gia – sẽ tới. Chỉ thấy đồn rằng hán hai mươi hai tuổi, là rồng phượng trong biển người, làm điền đảo vô số nữ nhân.

Vốn hán có nữ nhân hay không cũng chẳng có quan hệ gì tới nàng đây, nhưng hết lần này đến lần khác, cái kẻ được nữ nhân yêu thích Bát Vương gia này lại vừa là đối tượng chỉ hôn của nàng.

Khúc Đàn Nhi sâu kín nhìn bức tường cao, trong mắt lóe lên sự ai oán trong chớp mắt rồi mí mắt lại từ từ rũ xuống. Mười ngón tay nàng xoắn lại một chỗ giống như đang đấu tranh điều gì đó.

Nàng sau đó khẽ cắn môi mỏng, đôi mắt dễ thương lóe lên sự kiên quyết, “Sợ cái gì mà sợ? Cùng lắm chạy trốn thất bại thì lại để cho Khúc lão bà dùng gia pháp thôi. Nằm trên giường mười ngày nửa tháng liền hồi phục rồi!”

Liên sau đó, sau khi xác định xung quanh thật sự không có người, nàng khom lưng xuống, nhanh chóng đem mép váy kéo cao một chút buộc lại rồi giẫm lên tảng đá lớn bên cạnh góc tường đã sớm chuẩn bị trước đó. Nàng dùng một cánh tay nhỏ lấy đà leo lên.

Cuối cùng...

Hết thảy nghĩ mọi thứ quá thuận lợi, thời điểm nàng leo được lên trên tường vừa định nhảy xuống, chỉ là độ cao phía dưới lại làm cho nàng muốn đập đầu vào tường.

Hai mắt như bốc cháy, khoe miệng khẽ co rút, không khỏi khẽ nguyên rủa bọn họ làm tường cao đến như thế làm gì.

Nàng vô tình tìm được cơ hội trốn thoát này nên cũng không mang gì ngoài một chút tiền lẻ. (Thực ra thì do nàng cố bỏ trốn quá nhiều nên lúc nào cũng bị các nô tì kiểm tra chặt chẽ, nàng có muốn mang theo cũng không được.)

Nhảy, nàng sẽ chết rất khó coi.

Không nhảy, kết cục của nàng càng thảm hại hơn.

Huh? Hình như phía ngoài hẻm có người?

Trong nháy mắt nhìn thấy người nọ Khúc Đàn Nhi ngẩn ra một chút. Mặc dù chỉ nhìn lướt qua không thể nhìn rõ khuôn mặt nàng cũng cảm nhận được vẻ tuyệt mỹ phong hoa của người kia. Một bộ bạch gấm khoác trên裳 người bạch ngọc như thanh tùng. Người nọ nhẹ lay động quạt xếp, nhàn nhã ung dung bước tới, như mây trắng phiêu diêu trên đỉnh Thanh Sơn dưới ánh trăng mờ của màn đêm sâu kín.

Nhưng rất nhanh, Khúc Đàn Nhi xem thường mà búi cái miệng nhỏ nhắn.

NND, tên này đoán chừng cũng là một cái tên B hàng*

*B hàng: ý chỉ hành vi tự thỏa mãn với mục đích là có được cảm giác yêu bản thân với những hành động đạo đức giả hay thậm chí lừa người khác về bản chất của mình, phô bày những đức tính mà họ không có.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

*Chương bị thiếu bản edit, đọc tạm bản convert nha.

"Uy, cái kia suất ca, người chờ một chút." Khúc Đàn Nhi đôi mắt đẹp thủy doanh doanh, quyến rũ mê người, hết lần này tới lần khác vội vàng mở miệng, liền đem tất cả mỹ nhân hình tượng đều cho đánh vỡ. Tính cả xưng hô cũng làm cho người mở rộng tầm mắt.

Chỉ là. . .

Nào đó suất ca ngoạn mặt làm ngo, lại ngay cả vùng đều không vùng nàng một chút, đi lại nhẹ nhàng tiếp tục hướng phía trước nện bước.

"Cái kia, người nam kia. . . Oh, không phải, cái kia tiên sinh, tú tài, công tử ca, đại hiệp, người tốt, làm phiền người nhắc một chút đầu, tiểu nữ tử ta có việc muốn nhờ! Thật, không cần nhiều phiền phức, một cái liền tốt, thật, van cầu người." Đột nhiên có một trận gió lạnh thổi qua, Khúc Đan Nhi toàn thân một trận run rẩy, đoán chừng cũng là cấp bách.

Chạy trốn số lần hơi nhiều, hơn nữa, tại Hoàng Đế tử hôn sau nàng còn dám trốn, nếu để trong phòng người biết, nàng liền chết thảm!

Hết lần này tới lần khác, nàng liền là kẹt tại cái này trên cạnh tường, run sợ rung động, không có dũng khí nhảy đi xuống.

Khó được gặp gỡ một cái có thể hỗ trợ người, hấn lại đừng nói là hỏi cái mà nói, liền là nhắc cái đầu đều để người cảm thấy là xa xỉ.

Làm sao bây giờ? ! Nàng nóng vội bên trong, cũng cực độ phiền muộn.

Kết quả, Khúc Đan Nhi chú ý không được nhiều như vậy, tính tình vừa lên đến, tay nhỏ duỗi ra, tức giận mà chỉ hướng ngõ nhỏ phía dưới tên nào đó.

Nàng sét đánh cảnh cách mà liền đem lời nói hướng hấn cho phun đi qua: "Uy, người cái này đáng chết sa trư nam, tỷ đang cùng người nói chuyện đây, người là điếc hay là câm? Làm tỷ là đang nói chuyện điên khùng đúng không, không để ý tỷ cũng coi như, tốt xấu người cũng cho nhắc cái đầu, nhìn lên một chút a, lại không đem tỷ coi là chuyện đáng kể, tin hay không tỷ nhảy đi xuống đề chết người, người, người. . . Liền người."

Hô! Măng ra, trong lòng xác thực thư sướng.

Quả nhiên, giả trang cái gì thực nữ, ôn nhu dạng, nàng dựa vào, hai năm qua một mối muốn chết.

"Người gọi ta?" Mặc Liên Thành khoan thai ngẩng đầu, nhìn thấy, chính là Khúc Đan Nhi tay chỉ hấn trắng trợn mắng lên bộ đáng, xinh đẹp lông mày nhũ nhũ, cười như không cười nhìn xem trên tường bộ đáng.

Có lẽ nói, theo nàng vừa bò lên trên cái kia trên cạnh tường, hấn đã chú ý tới nàng.

Nếu không, hấn giờ phút này bước vào lại là phía sau nàng trong phòng, mà không phải tại bên dưới góc tường.

Nàng rất đẹp, thật rất đẹp, chỉ tiếc. . . Mới mở miệng, liền phá hư cái kia một phong cảnh.

"Nên. . . Ách, cái kia, là tiểu nữ tử đang gọi công tử, không biết có thể hay không phiền phức công tử một chuyện nhỏ, kỳ thật cũng không phải cái gì chuyện trọng yếu, chỉ là, cái kia. . ." Khúc Đan Nhi vừa định lại lần thứ hai mắng lên.

Kết quả, biểu lộ mới vừa vận dọn xong, khoe miệng mới kéo như vậy một chút.

Thanh âm kia còn không có tới kịp phát ra, đề tên nào đó một cái ngẩng đầu, một câu, liền đưa nàng tất cả suy nghĩ ý nghĩ cho đánh vỡ.

Khụ. . .

Nước bọt vừa nuốt, kềm chút đem bản thân cho nghẹn chết.

Con hàng này dung mạo thật là xinh đẹp ah! Tuyệt mỹ, cực độ đẹp mắt. . . Cái gì gọi là thanh tịnh lại thâm thúy đôi mắt, cao thẳng mà đẹp dễ mũi, đường cong hoàn mỹ gần như tuyệt phẩm môi mỏng, cực hạn mỹ, toàn thân lộ ra vừa rồi cái kia một cổ khó nói lên lời phong hoa khí chất. . . Nha, nàng nếu sắc một chút, nước bọt khẳng định sẽ lưu thành một cái Hoàng Hà.

Nửa ngày.

Khúc Đan Nhi hoàn hồn, xinh đẹp trên mặt nhanh chóng khôi phục bình thời dịu dàng thanh tao lịch sự tiểu thư khuê các đáng đáp, nhẹ nhàng mà khuấy động tay nhỏ, tiếp lấy, nhặt nhèo ngược mắt, đen nhánh con mắt như mặt nước nhu hòa nhìn về phía Mặc Liên Thành, có vẻ như rụt rè xấu hổ vừa ngưng ngưng mà hơi hơi mỉm cười, tiểu nữ nhân một dạng muốn nói còn ngừng.

"Không biết công tử xưng hô như thế nào?"

"Mặc." Mặc Liên Thành đẹp dễ lông mi nhẹ nhàng nhướng lên, môi mỏng khẽ mở, nhàn nhạt phun ra dòng họ tới.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thấy chết không cứu, quá độc ác (3)

“Nguyên lai là Mặc công tử. Không biết công tử có thể giúp tiểu nữ một chuyện không. Lần này công tử giúp tiểu nữ, ngày sau tiểu nữ nguyện báo đáp ơn cứu giúp của công tử.” Khúc Đan Nhi ai oán nhìn hắn, giọng điệu lại chậm chạp, tựa như không vội. Thật ra... Trời đất chứng giám, nàng hiện tại gấp đến độ muốn chết.

Nếu như phải đợi tiếp nữa, nàng liền không cần lo lắng lo lắng nhảy xuống có thể thành nửa sống nửa chết hay không nữa, mà là lo lắng có thể chết bên trong đại viện sau lưng hay không.

“Chuyện gì, rất trọng yếu sao?” Mặc Liên Thành cười nhạt.

“Kỳ thật cũng không phải là đại sự gì, chỉ là...”

“Nếu không phải là chuyện gì, vậy liền thứ tội tại hạ không phụng bồi.” Nói xong hắn liền làm bộ quay người.

“Không phải... Cái kia, ngại, chờ chút...” Khúc Đan Nhi quýnh lên, kếm chút nữa liền đem lời thô tục mắng ra rồi lại lập tức ý thức được mình đang ở trong cái tình huống gì, lửa giận lớn đến cỡ nào cũng phải hung ác đè xuống.

Chỉ là cái tên nam nhân đáng chết này, chẳng lẽ hắn bị mù hay sao? Không thấy được một mỹ nhân dịu dàng như nàng đang bị kẹt trên tường sao?

Nàng vội vàng nói: “Tiểu nữ lại bị kẹt trên tường này cũng đã một đoạn thời gian, không biết công tử có thể hay không nhờ ôm tiểu nữ xuống, tiểu nữ sẽ vô cùng cảm kích.”

“Không thể.”

“Vì sao?” Nàng sững sờ.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Hiện tại không có người, công tử quá mức lo ngại rồi.” Muốn chết, tên nam nhân đáng chết này, lại còn bắt nàng phải dài dòng, nàng liền nhảy xuống đập chết hắn.

Bất quá tên này, nhìn cái thần thái kia, tên tiểu tử này, rõ ràng là đồng loại, là đồng loại nha.

Quả nhiên cũng là một cái tên B hàng, trong lòng Khúc Đan Nhi lại một lần nữa khẳng định cái ấn tượng đầu tiên này.

“Ta sẽ lương tâm bất an.” Mặc Liên Thành hai tay ôm ngực, như xem kịch một dạng quét lấy nàng, ý rõ ràng là muốn khoanh tay đứng nhìn.

“Ngươi...” An em gái ngươi a!

Đột nhiên từ bên kia bức tường phát ra những âm thanh huyền ảo, “Không thấy Tứ tiểu thư, mau tìm Tứ tiểu thư trở về!”

Khúc Đan Nhi vừa mới nói gì, bất thành linh nghe được sau lưng những tiếng bước chân gấp gáp. Hiện tại lại nghe thấy những lời kia, không phải những người kia nên bối rồi mà chính nàng mới là người nên hoảng loạn. Nàng vội nhìn về phía Mặc Liên Thành, “Cái này, xin ngài...”

“Ah! Tứ tiểu thư ở chỗ này, người tới đây mau, Tứ tiểu thư lại muốn chạy trốn.” Một tên gia nhân phát hiện ra nàng, lập tức kêu ầm lên.

“Đáng chết! Đáng người này...” Khúc Đan Nhi khẽ nguyên rủa. Giây phút ánh mắt hướng nhìn Mặc Liên Thành, nàng thu lại biểu cảm của mình, ôn nhu nói. “Phiền Mặc công tử lúc ra nhảy xuống có thể đỡ ta một chút. Cái này...”

“Ta tại sao phải đỡ ngươi?”

“Ách?” Một câu tại sao, đôi mắt đẹp của Khúc Đan Nhi lại khẽ nhắm lại.

Trong lòng nàng đương nhiên biết rõ hắn không có nghĩa vụ phải đỡ nàng. Chỉ là, cái tên thói nam nhân này! Hắn là nam nhân mà nàng là mỹ nữ, từ xưa đến nay sẽ lại có một nam nhân bình thường nào trơ mắt nhìn mỹ nhân ngã xuống từ tường cao này sao?

Đã vậy liền đánh cược một phen đi! Nàng âm thầm cắn răng, một bên muốn nhảy, một bên phát ra ưu thế nữ nhân.

“Mặc công tử xin chờ chút! Trước tiên ngại đỡ lấy ta rồi hãy nói...”

“Ồm...” Mặc Liên Thành còn chưa có kịp nói xong, mà động tác của Khúc Đan Nhi cũng đã làm xong.

Cơ hồ là làm một mạch, liền không mang theo nửa điểm do dự, nắm ngay thời cơ, tìm đúng điểm rơi xuống, tựa hồ là một phen tính kỹ nghĩ sâu, một kế hoạch được thiết kế hoàn mỹ. Mà duy nhất không hoàn mỹ, chính là tính toán sai lầm cái người nào đó biết đi động.

Sau đó... Nàng liền ân hận hành động của mình.

Bộp! một tiếng. Khúc Đàn Nhi liền khò sờ ngã bẹp.

Cả người lúc này nằm sấp trên mặt đất, ăn đầy miệng bùn đất, chặt vật tới mức tạm thời không dậy nổi.

Trong nháy mắt rơi xuống đó, nàng liền có cảm giác muốn cầm nín đi..

Bởi vì Mặc Liên Thành lúc Khúc Đàn Nhi nhảy xuống kia, trong chớp mắt, lại cố ý đem thân thể hướng bên cạnh dòi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thấy chết không cứu, quá độc ác (4)

Hắn dòi đi, môi hoàn mỹ khẽ mở, nàng hoàn toàn nghe được, là chậm rãi hoàn thành cái lời nói lúc trước chưa có nói xong, một cái: là chữ “Xin lỗi” (khiểm), thật xin lỗi (Bảo khiếm)! Không phải là ôm (bảo)! Không phải là ôm (bảo)! Không phải là ôm (bảo)!

Mỹ nữ thế nào cũng đã đáp đất rồi.

“Phốc!” Khúc Đàn Nhi đem bùn đất bên trong miệng phun ra ngoài, đôi mắt đẹp lóe lên tia hung ác, cũng không có trừng ai, nhưng kém chút nữa trừng thành một cái lỗ trên mặt đất rồi. Sau đó...

“Người vừa rồi tại sao lại không đỡ ta?” Nàng buồn bã, nàng oán, nàng bi, nàng thảm. . . Thế nào nàng lại xui xẻo như vậy, gặp phải một cái nam nhân hỗn đản.

Mặc Liên Thành cử chỉ ưu nhã nhẹ nhàng phui bót bụi trên người hắn do lúc nàng nhảy xuống. Nữ nhân này cũng không có giống bề ngoài dịu hiền mềm mại của nàng. Lời đồn đại quả nhiên không thể tin. Xem ra, vở kịch sau này, có lẽ sẽ rất đặc sắc đây. Hắn liền cười nhạt một tiếng, lơ đãng hỏi: “Ta có nói qua muốn đỡ người sao?”

“Nhưng người cũng không nói là không đỡ nha.”

“Cho nên bây giờ người mới có thể nằm trên mặt đất.”

“...” Nàng, nàng, nàng. . . lần đầu tiên, có xúc động muốn giết người. Bất đắc dĩ, toàn thân nàng trước mắt đau muốn chết, đầu hơi nâng lên, ánh mắt đảo qua hắn: “Công tử, người không thể đỡ ta dậy một chút sao?”

Rất nhanh, thấy chết không cứu, nàng từng trải nghiệm qua.

Nhưng thấy ngã không đỡ, nàng cũng lại gặp đến.

Mặc Liên Thành nói: “Người có tay có chân, bản thân tự đứng lên, có khi còn càng nhanh hơn.”

“!!!...” Xác thực, cái tên nam nhân, tâm đủ ác.

Khúc Đàn Nhi hiện tại không phải muốn đứng dậy, mà là muốn đập cho hắn một cước bay đến hàm cầu đi.

“A... Từ tiểu thư, ngài tại sao lại ở chỗ này, lão gia đang tìm ngài đó.” Một đám gia nhân vội vã đuổi ra, thấy Khúc Đàn Nhi nằm sấp trên mặt đất, vội vã đem nàng đỡ dậy, sau đó ngượng ngùng quét mắt qua phía Mặc Liên Thành một chút, lại hướng phía cửa sau mang nàng đem về.

Mặc Liên Thành thú vị nhìn bọn hắn vội vã rồi đi.

Bỗng nhiên, hắn có chút mong chờ lúc sau nàng nhìn thấy hắn là phu quân tương lai của nàng, sẽ xuất hiện một cái thần sắc như thế nào.

Sau quá nửa canh giờ.

Khúc Đàn Nhi trở lại trong phủ, nhận mệnh thay một bộ váy dài đương thời với họa tiết mây bên cạnh, thiếu chút nữa là để cho người ta khiêng đến sảnh chính. Cả quá trình từ đầu đến cuối nàng chỉ cảm thấy mình như một con cá chết, mà những cái nò ti đang ở nhích tới nhích lui sửa soạn nàng, đoán chừng là coi nàng thành con rối đi.

Từ khi vào sảnh chính nàng, nàng cũng không hề ngẩng đầu lên.

Chỉ vì, hôm nay kẻ đại giá quang lâm, là vị hôn phu của nàng, Bát Vương gia Mặc Liên Thành.

Còn về hấn đáng đáp ra sao? Quần hấn làm gì, chỉ cần lớn lên giống người, lớn lên không có lỗi với bách tính trăm họ là được rồi.

“Đàn Nhi khấu kiến cha, khấu kiến đại nương.” Khúc Đàn Nhi ôn nhu cúi đầu, tao nhã lịch sự mà thi lễ. Hai tay nàng đặt phía trước, mười ngón tay thon dài cùng một chỗ, bày ra đáng đáp mười phần là một cô gái ngoan ngoãn... Không cần phải giả trang, vốn là bề ngoài của nàng luôn tạo cho người ta cái cảm giác này.

“Đàn Nhi, còn không mau bái kiến Bát Vương gia cùng...” Thanh âm uy nghiêm của Khúc Giang Lâm vang lên.

“Vâng, Đàn Nhi bái kiến Bát Vương gia, không biết Bát Vương gia hôm nay đến, không thể tiếp đón từ xa, mong rằng Bát Vương gia sẽ không trách Đàn Nhi thất lễ.” Không đợi Khúc Giang Lâm nói xong, Khúc Đàn Nhi trực tiếp hướng bên phải chỗ ngồi, cho rằng đó là chỗ Mặc Liên Thành, khẽ chào thân, nói ra một đoạn lời chào mấy mớ đông cứng.

Quần hấn là bát gia hay chim sáo (bát ca) làm gì, kể cả xem như hấn là chim hoàng anh cũng đều chẳng có gì mà nói.

Chỉ là, Khúc Giang Lâm lại quát nhẹ: “Hồ đồ, đó là Thập Tứ Vương gia, Bát Vương gia là ngồi ở...”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Trang a, trang a, nàng liền trang

*trang: giả vờ, giả trang

“Đàn Nhi khấu kiến Bát Vương gia, Bát Vương gia thỉnh an.” Khúc Đàn Nhi cũng không cấp bách, tất nhiên không phải chỗ ngồi bên phải, thì chính là bên trái đi. Một trái một phải, dù sao cũng là một trong hai bên. Một cái Bát Vương gia cũng là đủ, muốn làm cái chợ hay sao, lại thêm một tên Thập Tứ Vương gia cũng tới xem nào nhiệt.

Chỉ cần Khúc Đàn Nhi nhắc đầu lên một chút liền có thể biết được ai với ai nhưng nàng lại mảy may không có ý nghĩ ngẩng đầu lên. Tuy ngẩng đầu có thể thấy trắng sáng, khụ... cũng chỉ giống thấy nóc nhà thôi mà. Cúi đầu mặc dù có thể không nhớ cổ hương, nhưng ít ra có thể nhìn thấy đôi giày dưới chân bản thân như thế nào... Xem ra giày này nên thay mới.

“Đưa nhò này, người là đang bái kiến cha của người.” Khúc Giang Lâm tức giận đến đỏ bừng cả mặt nhưng trước mặt Mặc Liên Thành lại không tiện phát tác, “Bát Vương gia ngồi ở ghế chính diện.”

“Ồ, thật có lỗi.” Khuôn mặt nhỏ của Khúc Đàn Nhi rất hợp tình hợp lý mà hiện lên một tầng xấu hổ. Được rồi, nàng thừa nhận vừa mới này có chút cố ý, nhưng Khúc lão già này cũng quá dễ bị kích động đi. Sau đó, nàng liền hướng phía ghế chính diện, vẫn mang bộ dạng phục tùng như cũ, không nhanh không chậm thi lễ, “Đàn Nhi bái kiến Bát Vương gia. Hóa ra Vương gia lại chạy đến chỗ này ngồi, đã thất lễ rồi.”

Lời này vừa nói ra!

“Phốc!” Liền có người cười!

Mà Khúc Giang Lâm lại tức giận đến mức thiếu chút nữa thổ huyết, bất quá, trên mặt lại vẫn giữ vẻ khách sáo, “Tiểu nữ để Thập Tứ Vương gia chê cười rồi.”

“Rất tốt.” Khuôn mặt tuấn mỹ của Mặc Liên Thành lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Từ lúc Khúc Đàn Nhi bước vào ánh mắt hấn vẫn như có như không nhìn theo nàng, có vẻ như đang chờ khuôn mặt sau khi ngẩng đầu. Chỉ là, hy vọng này có lẽ không thành vì nữ nhân này dường như căn bản là không có ý nguyện ngẩng đầu lên.

Rất tốt?

Cái gì rất tốt?

Khúc Đàn Nhi chớp mắt, thực sự đọc không hiểu ý nghĩa bên trong lời nói của Mặc Liên Thành rốt cục có ý tứ gì?

Khúc Giang Lâm lại ra vẻ tỉnh táo nói một chút lời xã giao.

Trong lúc trò chuyện lại có người nói tới dung nhan của Khúc Đàn Nhi.

Một lúc sau, Khúc Giang Lâm hạ lệnh: “Đàn Nhi, ngẩng đầu lên để Bát Vương gia nhìn một chút.”

“Cha, nữ nhi đau đầu.” Nàng nhẹ giọng thì thầm, yếu đuối vô cùng.

“Làm sao lại đau đầu? Đau đầu cũng phải ngẩng lên.” Sắc mặt Khúc Giang Lâm khê biến, thấp giọng quát, biểu lộ có chút tức giận. Tại sao cái nữ nhi này của hắn vào cái thời điểm máu chó này lại như xe tuột xích*?

*xe tuột xích: thành ngữ Trung Quốc, ý chỉ làm hỏng việc những lúc quan trọng.

“Cha, trên mặt nữ nhi có mụn, rất khó coi.” Đủ rõ ràng và dễ hiểu chưa, hay còn muốn nàng miêu tả kỹ thêm một chút?

“Có phải đang nghĩ muốn cùng cha đối nghịch?” Khúc lão gia cuối cùng vẫn là tức giận.

“Cha...” Khúc Đan Nhi nhát gan ai oán một tiếng, khiến người ta không đành lòng cự tuyệt. Khả năng diễn kịch này của nàng quả là lô hỏa thuần thanh*.

*lô hỏa thuần thanh: ý chỉ sự hoàn hảo.

“Ngươi...”

“Cha, ngài không nên tức giận, cẩn thận lại ảnh hưởng đến sức khỏe. Nữ nhi thực thẹn thùng, thật không dám ngẩng đầu. Nếu như lớn lên quá xấu, dọa sợ Bát Vương gia thì phải làm sao bây giờ? Nó lại trở thành tội lớn của Khúc phủ.” Tức giận đi, tức giận đi, tốt nhất là tức đến thổ huyết, tức giận đến mức hôn sự cũng hủy bỏ thì càng tốt! Chỉ là...

Cái tên nào không thức thời lại đang cười trộm?

Bên trái, bên phải, hay là ghé chính diện... Là tên đáng chết Thập Tử Vương gia Mặc Tĩnh Hiền?

“Đây chính là Vương phi tương lai của Bản vương?” Ngón tay ngọc thon dài của Mặc Liên Thành gõ nhẹ lên bàn trà, mắt phượng hẹp dài hứng thú nhìn chằm chằm Khúc Đan Nhi. Ngược lại hắn cũng muốn xem xem cha con Khúc Giang Lâm muốn diễn kịch gì.

Khúc Giang Lâm nghĩ thấy mọi chuyện đang xấu đi, nơm nớp lo sợ mà quỳ xuống trước mặt Mặc Liên Thành, “Là do ta quân giáo không nghiêm, thỉnh Vương gia thứ tội. Nếu như Vương gia không thích tiểu nữ, vậy cái hôn sự này cũng có thể không tính. Là tiểu nữ không xứng được với Vương gia.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Ngươi Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Trang a, trang a, nàng liền trang (2)

Nghe vậy, Khúc Đan Nhi vui vẻ, không nghĩ đến, nàng mới chỉ nói có mấy câu không xuôi tai như thế thôi mà lại có thể khiến hôn sự này sôi hồng bỏng không rồi! Đáng lẽ nên nói sớm đi. Nói sớm hơn, nàng cũng không cần phải kìm nén đến khó chịu như vậy.

Bất quá, bây giờ nàng cần nhẫn. Một chút này cũng không nhẫn nhịn được sẽ hỏng đại sự.

Nhưng là cái tên Bát Vương gia này có thể gạt đầu nhanh lên hay không. Chỉ cần hắn nói câu hôn sự thất bại, sau này nàng liền chán chán sẽ đốt nhang bái Phật, cảm tạ đại ân đại đức buông tha nàng một lần của hắn.

“Khúc đại nhân ý muốn bảo Bản vương từ hôn?” Mặc Liên Thành nhẹ giương tay áo tựa mây trời, ngón tay thon dài như ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve chén trà trên chiếc bàn gỗ hoa lê, cười yếu ớt nhu hòa như gió nhẹ, đậm nhiên nói.

“...” Đúng vậy, đúng vậy! Ngươi nhanh gạt đầu đáp ứng là được. Khóe miệng Khúc Đan Nhi giật giật, nhin xuống xúc động đem lời nói phun ra.

Khúc Giang Lâm quỳ trên mặt đất, “Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Vương gia, tuyệt không dám có nửa điểm oán trách.”

“Nếu Bản vương nhớ không lầm thì hôn sự này là do Hoàng Thượng ban hôn.”

“Cái này...”

“Khúc đại nhân cảm thấy Bản vương có thể hủy đi cái hôn sự này sao?”

“...” Về mặt Khúc Giang Lâm hoàn toàn là kinh sợ.

“Tất nhiên hủy hôn không được. Nên là, Khúc đại nhân tranh thủ thời gian mà chọn ngày lành tháng tốt đi.” Mặc Liên Thành nhàn nhạt đáp lời, giọng nói cũng không có biến hóa qua.

“...” Ách? Không thể nào.

Khúc Đan Nhi giật mình. Hắn nói ngày lành tháng tốt... Chỉ là vên vẹn một cái thánh chỉ, cứ như thế mà đem nàng đi gả chồng?

“Vâng vâng vâng, hạ quan đã rõ.” Khúc Giang Lâm lập tức đáp ứng, hớn hờ ra mặt.

“Không còn sớm, Bản vương nên trở về phủ, Khúc Đại Nhân không cần đưa.” Mặc Liên Thành không nhanh không chậm đứng dậy, mặt phượng nhàn nhật quét qua đến Khúc Đan Nhi, khoe miệng thoáng khẽ động một cái. Lại làm một bộ dáng muốn nói cái gì đó nhưng rốt cuộc là cũng không đem lời nói ra, nhẹ giong bước chân khoan thai hướng cửa lớn mà rời đi.

Mặc Liên Thành vừa đi, Thập Tứ Vương gia Mặc Tĩnh Hiền cũng đi theo.

“Cung tiễn Bát Vương gia, Thập Tứ Vương gia.” Khúc Giang Lâm cong người đứng lên, hơi cúi đầu, lại vừa vắn che giấu khoe miệng ý cười đạt được mục đích...

Mặc Liên Thành hai người ra khỏi Khúc phủ.

Con đường dưới chân là một lớp đá xanh. Vì đây là nơi ở của những kẻ giàu sang phú quý nên cũng chỉ có một ít người qua đường.

Trong xe ngựa xa hoa của vương phủ.

Mặc Tĩnh Hiền nghiêng người dựa vào cửa sổ xe, nhìn không được hỏi: “Bát ca, ta thật không hiểu, tại sao huynh lại đáp ứng cưới nàng? Nàng và Đại vương huynh...” Khẩu khí mang theo mấy phần chán ghét cùng không tình nguyện. Người nào không biết Khúc phủ Tứ tiểu thư và Đại vương gia có mối quan hệ không rõ ràng? Thế nhưng, người hấn luôn sùng bái – Bát ca cưới phi tử lại là nàng.

Mặc Liên Thành khoe môi nhẹ nhàng nở một nụ cười đùa cợt, “Đệ nói xem?”

“Ta nói? Ta là không rõ. Thực sự ta không hiểu nữ nhân kia có gì tốt, trừ gât đầu vẫn là gât đầu. Huynh nhìn nàng mới rồi, từ đầu đến cuối đều không có ngẩng đầu lên. Nói không chừng... nàng lớn lên bề ngoài là mang khuôn mặt bị rỗ, không dám để người khác nhìn thấy. Lại nhìn đến tư thế cái tên Khúc đại nhân kia, rõ ràng là đang tính cái âm mưu quỷ kế gì đấy. Nếu huynh thực sự cưới cái nữ nhân kia, Bát ca không sợ sau này huynh có ngày lãnh thán gì trôi qua sao?”

“Hoàng lệnh làm khó.” Mặc Liên Thành nhẹ nhàng đưa ra một cái lý do quan trọng.

“Phi! Bát ca, người khác không biết huynh, ta còn không biết huynh là ai sao? Đừng nói là Phụ vương hạ chỉ, kể cả có là Thái hậu hạ mệnh lệnh, huynh cũng chưa chắc nhất định sẽ làm theo. Huynh đến cùng...”

“Ngươi từng có thấy ta cự tuyệt bất cứ người nào đưa ta nữ nhân qua?”

“Ồ, cái kia cũng đúng.”

“Là trò hay cũng sắp được biểu diễn rồi.” Mặc Liên Thành nhẹ đáp lời, ánh mắt lại là một mảnh lạnh lùng.

Ở bên ngoài, thị vệ thân tín của Mặc Liên Thành là Vu Hạo một mực cảnh giác xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Trang a, trang a, nàng liền trang 3

Khúc Phủ, tiểu viện của Tứ Tiểu Thư.

Vì sân nhỏ không lớn, nên cũng không đặt một cái tên viện cụ thể. Trong nội viện lại xuất hiện đám nhỏ túm tụm càng đàm luận càng hăng say đến không cần thận. Bên trái căn phòng chính của tiểu viện có trồng một cây đào, ở đây nhiều năm như vậy Khúc Đan Nhi chưa từng thấy nó một lần nở hoa, càng đừng nói kết quả. Chính giữa tiểu viện là một phần hòn non bộ nhỏ, còn có thêm một cái ao nhỏ, nuôi cá nào là chết cá đó.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, lá rụng không tiếng động.

Duy chỉ có cửa phòng, vẫn tiếp tục đóng chặt.

Bên trong truyền ra từng đợt tiếng cười như chuông bạc.

Từ thanh âm tiếng cười có thể nhận ra chủ nhân của nó đang vô cùng thoải mái.

“Ha ha, Kính Tâm, ta nói với ngươi nha, vừa rồi ngươi không có ở sảnh chính thật sự là lãng phí đi. Ngươi không biết, Khúc lão gia tử tức giận đến dựng râu trừng mắt, còn thiếu chút nữa là đem đao lớn vung ra đem ta cho chém. Còn may, hiện tại ngươi còn có thể nhìn thấy ta miễn cưỡng sống sót trở về.

Nếu không, ta nghĩ người sẽ lại cần một chồng khăn tay đến lau nước mắt.”

Bởi vì cao hứng quá mức, thanh âm của Khúc Đan Nhi so với bình thường lại lớn hơn một chút.

Một nha hoàn trong bộ xiêm y xanh lam từ phòng trong đi ra, tuổi tác cùng Khúc Đan Nhi không sai biệt lắm, trên khuôn mặt thanh tú lộ ra mấy phần bất đắc dĩ, thấp giọng nhắc nhở: “Tiểu Thư, Cửu Phu nhân nói, không được nói chuyện lớn tiếng như vậy, cũng không thể thô lỗ như thế.”

“Ồ, được thôi. Nhưng mà... Dù sao hiện tại cũng không ai nhìn thấy, sợ cái gì.”

“Cửu Phu Nhân nói, coi như không ai, Tiểu Thư cũng phải hành xử tử tế.”

“Ai, được được, ta biết... Khụ, cái kia, không biết Kính Tâm cảm thấy giọng điệu của ta hiện tại đã đủ để người hài lòng? Vừa rồi đều tại ta, là ta quá chủ quan, về sau ta nhất định ghi nhớ dạy bảo của mẫu thân, quyết không tái phạm.” Khúc Đan Nhi lười biếng khoát khoát tay, một mặt không thèm để ý. Nhưng lời vừa nói ra được phân nửa, Kính Tâm trừng mắt nhìn Khúc Đan Nhi. Cũng là bất đắc dĩ, giọng điệu đành trở nên nhu hòa, lại làm ra một loại thanh âm ôn nhu lừa người, tư thế cũng trở nên hiền lương thực đức.

Nàng sẽ ngắt mất! Nàng không thể nào làm được cái này!

Hết lần này tới lần khác lại phải thời thời khắc khắc giả trang thành cái dạng này, nàng dám khẳng định, sớm muộn gì nàng đều sẽ chết tại loại này điều không điều, lệ không lệ* của cái gia huấn này.

*điều: điều luật, lệ: luật lệ. Ý chỉ tương đương với luật bất thành văn.

“Tiểu Thư...” Kính Tâm lại lần nữa hô.

“Làm gì?” Khúc Đan Nhi bước ra một bước dài, xoay người một cái. Phịch một tiếng, cái mông liền ngồi vào ghế đặt tại trước mặt gương, lại thoải mái mà cong một chân vắt lên cái tay vịn khác trên ghế, khuôn mặt nhỏ nghì ngờ nhìn xem Kính Tâm.

“Tiểu Thư, phu nhân nói, đi chớ quay đầu, nói chớ vén môi, ngồi chớ động gối, đứng chớ đung đưa váy, tất cả đều không thể thiếu.”

“Ừm, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa. Hôm nay coi như lần cuối.” Ai, sớm biết Kính Tâm sẽ nói ra một câu như thế. Nhưng... Nàng cũng là hữu tâm vô lực nha, có một câu nói, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời nha.

“Còn có...”

“Ừm?” Còn có cái gì?

“Tiểu Thư, người bây giờ tư thế ngồi không đúng, đem hai chân cất kỹ, không được đung đưa váy.” Kính Tâm đi qua, cẩn thận dạy bảo.

“Ừm.” Ai, quả nhiên, cái này Tiểu Thư nhà giàu thật đúng là không chịu nổi, thật không phải người bình thường có thể nhận được.

Kính Tâm bất thành linh nghĩ đến cái gì, kinh sợ hỏi: “Tiểu Thư, người vừa mới có phải lại khiến lão gia giận hay không?”

“Khụ, cứ coi như thế đi. Bất quá còn tốt, hẳn còn chưa tức đến phun máu...” Khúc Đan Nhi vừa định cười to, nhưng thấy Kính Tâm lại bày một cái mặt đen, bờ môi chỉ là khe động như vậy một cái, dề xuống tiếng cười, chậm chậm nói: “Ai, người không biết. Vừa rồi ta thiếu chút có thể chạy thoát. Thế nhưng kết quả nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giáo Kim. Hắn không giúp đỡ cũng được đi, thế mà còn đứng ở một bên xem kịch, làm hại ta ngã xương cốt đều nhanh rồi rạc.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Trốn cũng không thoát, vậy thì giả đi 1

Khúc Đan Nhi không nhắc đến Mặc Liên Thành còn tốt, vừa nhắc đến, thực tức giận như có lửa.

Từ Địa Cầu hiện đại lăn lộn đến Đông Nhạc Quốc cổ đại, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một nam nhân cực phẩm như thế.

Nam nhân, không phải đều có chút phong độ ư? Coi như không có phong độ, nhìn thấy mỹ nữ như nàng, cũng cần phải có chút quan tâm đi.

Nam nhân kia lại có thể thờ ơ lạnh nhạt, biết rõ nàng sẽ rơi xuống vậy mà lại không đỡ một chút, tâm phải có có bao nhiêu tà ác mới làm ra được?! Khó mà tưởng tượng.

Kính Tâm vừa từ bên ngoài phủ vừa trở về, còn không biết rõ tình hình, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Thư lại trốn?”

“Không trốn? Ngu sao mà không trốn ah! Cuối cùng không thể đợi ở chỗ này cả một đời, ta cũng không muốn chết già ở chỗ này ah.”

“Nhưng là, người nói hôm nay Bát Vương Gia...”

“Cũng là bởi vì hẳn muốn tới nên Đại phu nhân kia mới không trông chừng chặt như vậy. Nhưng mà đáng tiếc, lại bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy.”

“Cái kia... Tiểu Thư thấy Bát Vương gia sao?”

“Ừm, thấy.” Khúc Đan Nhi gật gù đầu, giọng nói nghe có chút bất đắc dĩ.

“Vậy Bát Vương Gia đáng đáp ra sao?” Kính Tâm nhìn chăm chăm Khúc Đan Nhi, không quá tin tưởng nàng nói tới.

“Đáng đáp ra sao ư? Ừ, để ta nghĩ một chút đi. Một đôi mắt, một cái lỗ mũi, một cái miệng, dạng chó hình người nha, còn có thể là dạng gì?” Khúc Đan Nhi nhàm chán thuận miệng nói bậy. Hôm nay không ngẩng đầu nhìn, dù sao về sau ngẩng đầu không thấy, cúi đầu cũng có thể thấy được nên cũng không cần vội vã.

“Tiểu thư, người...”

“Người hỏi nàng Bát Vương gia đáng đáp ra sao, còn không bằng hỏi chính nàng đáng đáp ra sao.” Đúng vào lúc này, một nữ tử tuổi trẻ áo tím bước vào. Mây liễu mắt phượng, xinh đẹp động lòng người, nàng mỉm cười lại nói giọng điệu rất quen thuộc, tựa như đã sớm hiểu rõ ràng.

“A? Nguyệt Lạp, người thật sự là con gái trong bụng ta.” Khúc Đan Nhi sững sờ, lập tức cảm thán.

Tô Nguyệt Lạp là người bạn đầu tiên của Khúc Đan Nhi trong hai năm này. Nàng được Khúc Đan Nhi cứu trong một lần chạy trốn thất bại. Còn có Kính Tâm và ‘nàng’ – chủ của cơ thể này từ nhỏ cùng lớn lên một chỗ, tuy nói là quan hệ chủ tớ, nhưng so tỷ muội tới còn muốn thân hơn.

“Nghe nói Khúc lão gia phân phó người chuẩn bị thành thân.” Tô Nguyệt Lạp lo lắng hỏi.

“Trước tiên gả đi. Có lẽ sau đó có thể tìm được cơ hội rời đi.” Ánh mắt Khúc Đan Nhi hơi tối lại, hiện lên mấy phần đùa cợt. Nàng nhớ tới Khúc lão đầu từ nói chuyện đêm nào đó. Nói rõ là muốn nàng làm một con cò? Bất quá lại nói, nếu như không phải nàng có cái trời sinh dung mạo họa thủy, lại có một cái đại nhân nào đó âm thầm trợ giúp, chỉ là một thứ nữ do thiếp sinh, khó có thể nhận được chuyện tốt như làm Bát Vương Phủ chính phi.

Tô Nguyệt Lạp bất đắc dĩ, ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nghiêm mặt nói: “Đan Nhi, tại Khúc Phủ người cũng trốn không thoát, chẳng lẽ đến Bát Vương Phủ sẽ trở nên lại càng dễ? Nói cho người, đừng nói là chạy trốn, kể cả người nhất cử nhất động, từng câu từng chữ đều sẽ bị người giám thị, trừ phi Bát Vương gia thôi người, nếu không...”

“Tạ ơn nhắc nhở.” Tô Nguyệt Lạp trường biên đại luận, Khúc Đan Nhi một chữ đều không nghiêm túc đi nghe. Tuy nhiên, một câu cuối cùng thôi, nàng ngược lại nghe được vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa...

Khụ, thôi nàng? Đúng là một cái biện pháp không sai.

Tô Nguyệt Lạp cảm thán nói: “Người... Tại sao phải đi? Vị trí Bát Vương Phi bao nhiêu nữ nhân muốn lấy được, sống tại trên đời này, mặc kệ người đi nơi nào, chỉ cần có đầy đủ thân phận địa vị, liền không sợ người ta xem thường, càng không sợ để cho người ta khi dễ. Đến thời điểm...”

Khúc Đan Nhi nói: “Cứ để nguyên đi, Nguyệt Lạp. Một cuộc đời bình thường, an ổn mới là cuộc đời thật sự. Hơn nữa, người không cảm thấy cái loại cuộc sống cả ngày cùng một đoàn nữ nhân tranh đấu, không phải người chết chính là ta sống rất mệt mỏi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sùng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sùng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trốn cũng không thoát, vậy thì gả đi 2

Suy nghĩ của Tô Nguyệt Lạp, Khúc Đan Nhi không phải là không hiểu.

Thậm chí rất nhiều đạo lý quan trọng và các loại sinh tồn quy tắc sinh tồn, nàng đều rõ ràng.

Trên TV không phải là rất thích diễn mấy loại kịch bản này sao?

Hậu cung, trạch viện, giữa các nữ nhân cùng nữ nhân tranh đấu, chỉ tiếc... Nàng, không làm được.

“Đàn Nhi, người nghe lời khuyên của ta một chút đi.”

“Ai nha, mệt mỏi quá ah, ta phải lên giường đi nằm một chút. Vừa mới té một cái, thật sự là đau muốn chết nha. Không được, không được, bây giờ mà không ngủ một lát, ta thực sẽ mệt chết đi.” Khúc Đàn Nhi khoát tay, làm một bộ dạng mệt mỏi sắp chết, quét hai cái nữ nhân một chút. Sau một khắc, nhanh chóng rút lui.

“Kính Tâm, người cũng giúp ta khuyên nhủ nàng.” Nguyệt Lạp nói.

Kính Tâm lắc đầu, cũng là một biểu cảm muốn mà không giúp được.

...

Một tháng sau, hôn lễ đúng hạn cử hành.

Khúc Phủ, Bát Vương Phủ, gấm đỏ đèn lồng treo trên cao, phi thường náo nhiệt.

Mỹ phượng cùng khăn quàng vai, lễ nghi phiền phức, mọi thứ đều đầy đủ, hoàn toàn khiến cho người tìm không thấy nửa điểm ti vết.

Mà tân lang từ bắt đầu đến kết thúc đều là bày ra một nụ cười nhạt, nhìn không ra là cao hứng, vẫn là một chút cảm giác đều không có. Coi như là cao hứng thế nào, cười, nếu duy trì lâu, khóe miệng cũng sẽ chết lặng, nhưng hết lần này tới lần khác...

Nghênh kiệu, bãi đường, nhập động phòng.

Ai!

Khúc Đàn Nhi thứ 121 lần thở dài, kết quả này, không phải nàng mong muốn.

Mới ra Khúc Phủ cửa lớn, nàng liền tưởng tượng bị kẻ cướp đến căn kiệu cướp tiền, thiên tai nhân họa cũng xảy đến. Thế mà kết quả lại là một đường thông thuận, nửa điểm phong ba đều không thổi tới. Tiến vào Bát Vương Phủ, nàng nghĩ, có thể sẽ có mấy cái nữ nhân đi ra khóc sụt sùi náo lớn sự tình hay không, nhưng... Cả hôn sự hoàn toàn thông thuận đến mức làm cho nàng muốn thổ huyết.

Kẹt kẹt...

Cửa phòng tân hôn, bị người đẩy ra, bóng dáng thanh dật rào bước tiến tới.

“Chúc Bát Vương Gia cùng Bát Vương Phi ân ái ái ái, vợ chồng hòa thuận, sớm sinh quý tử, bách niên giai lão.” Lời nói của bà mỗi văng vẳng tại bên trong, cũng không lâu lắm, phòng cửa tân hôn lại đóng lại.

Sau đó...

Khúc Đàn Nhi an tĩnh lạ thường ngồi tại mép giường, một tấm hi khăn đem mắt nàng che phủ. Đêm nay động phòng hoa chúc này là không thể xảy ra, nàng sẽ tận lực tránh khỏi. Đến mức dùng biện pháp gì, đương nhiên một lúc liền rõ.

“Tướng công!...” Khúc Đàn Nhi than thở nhẹ, không đứng, là thanh âm điệu đà, mềm mại phát ra từ bên trong. Mềm mại đến mức chính tay nàng cũng nổi gợn da gà da vịt gì đó. Lúc đó, lại thành công khiến Mặc Liên Thành vừa mới muốn bước chân vào ngưỡng lại. Sau một khắc, hắn lại đem bước chân bước ra, đôi mắt tựa hoa đào hiện lên một vòng quái dị.

Nàng coi nơi này là thanh lâu?

Bên trong là nữ tử thanh lâu gọi nam nhân?

“Tướng... công, là chàng sao? Tại sao lâu như thế mới đến, thiếp đã chờ rất lâu rồi.” Khúc Đàn Nhi tiếp tục nhăn nhó nhí nhí. Ông trời a, cái này là nàng xem xét mấy ngày bên ngoài thanh lâu học được.

Chỉ là...

Nàng muốn thổ huyết, nàng dám thề với trời, nàng gọi mị như thế, tuyệt đối không phải đang gọi xuân, cũng tuyệt đối không phải đang dẫn dụ hán tới.

Đương nhiên, là có dự định khác.

Nghe nói, là nam nhân đều không thích dong chi tục phấn*. Như vậy, nàng liền dong cho hắn nhìn, tục cho hắn nhìn. Để hắn vừa nhìn thấy, liền nhượng bộ lui binh!

*dong chi tục phấn: Những người phụ nữ phong tình, không có đầu óc, trang điểm đẹp để bề ngoài để quyến rũ nam nhân

“Người gọi Bản Vương là tướng công?” Mặc Liên Thành chau lông mày.

“Đúng thế nha. Thành thân cũng xong, người không phải chính là tướng công của ta sao? Hi hi. Nếu ngài không thích gọi tướng công, ta cũng có thể gọi

là chàng yêu.”

“...” Gương mặt tuấn mỹ vô song Mặc Liên Thành biểu hiện hơi cứng đờ.

Bình thường hắn luôn luôn mang thần sắc bình tĩnh, nay có chút dấu hiệu khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Trốn không thoát vậy thì giả đi 3

“Bọn hắn giao phó người làm gì, hay là muốn người làm gì?” Mặc Liên Thành nhỏ giọng nói, tựa như đang nói với chính bản thân, khiến người nghe được không quá rõ ràng.

“Chàng yêu, người đang nói cái gì?” Khúc Đan Nhi tiếp tục dịu dàng hỏi thăm.

Cái giọng điệu buồn nôn này, thật sự là nàng nói ra ư?

Khúc Đan Nhi thực sự không dám khẳng định...

Mặc Liên Thành tiếp tục chau mày, không nóng không lạnh mà nhìn nàng.

Chờ một hồi lâu cũng không có động tĩnh, thanh âm mềm mại của Khúc Đan Nhi thúc giục: “Phu quân, không còn sớm nữa. Hình như là phải uống rượu giao bôi.”

“...” Tên nào đó tiếp tục trầm mặc, tựa như đang chờ cái gì.

“Chàng yêu, ngày tốt giờ lành, bỏ lỡ liền không tốt.”

Nam nhân bình thường nghe được vị tân hôn thê của bản thân trái một câu chàng yêu, phải một câu chàng yêu, cho dù hắn kiên nhẫn mười phần, tính tình phi thường tốt, cũng sẽ cảm thấy tân nương tử này cứ chỉ lỗ mồm, thất sủng là thiết yếu. Đây chính là Khúc Đan Nhi tính toán chiều thứ nhất, để Mặc Liên Thành rời xa bản thân.

Không ngờ, Mặc Liên Thành nhạt nhẽo nói: “Người cứ như vậy chờ đợi không kịp?”

“Đúng vậy a, chàng yêu, xuân tiêu nhất khắc thiên kim*, lãng phí thực sự không tốt, vẫn là nên nhanh chóng mà làm nha.” Nàng muốn buồn nôn chết hẳn, để hắn động phòng không có “Tĩnh” thú. Không đúng, hắc hắc, rượu giao bôi vừa uống, hắn muốn có tình thú cũng lên không nổi. Đó là nàng chiều thứ hai.

*xuân tiêu nhất khắc thiên kim: một phút xuân đáng giá ngàn vàng

“Xem ra, bọn hắn đem người dạy không sai, làm thế nào để quyến rũ nam nhân đều rõ như lòng bàn tay. Người đã như thế đói khát, Bản Vương ngược lại sẽ... cần nhắc thành toàn người.” Mặc Liên Thành lạnh lạnh nói câu này.

Lập tức, như là bom nổ, khiến đầu Khúc Đan Nhi nổ tung.

Chiều thứ nhất thất bại... Ô ô.

Nửa ngày trôi qua. Bên trong phòng hỷ không có động tĩnh.

Trong yên tĩnh, Mặc Liên Thành chậm rãi tràn ra mấy chữ từ môi mòng: “Bản Vương như người mong muốn rồi, cao hứng sao?” Hắn vừa định hướng bên giường đi đến, chỉ là, bước đầu tiên còn chưa có đi thì...

“Chờ một chút!” Nhanh như chớp, đôi mắt to tròn của Khúc Đan Nhi dưới khăn hỷ đỏ nhanh chóng chớp động, “Chàng yêu, chúng ta rượu giao bôi còn chưa có uống.”

Mặc Liên Thành quét qua hai ly rượu nhạt trên bàn, mắt sáng lạnh lùng, “Không cần. Trực tiếp động phòng khá hơn chút, người không phải đợi rất cấp bách sao?”

Thân thể Khúc Đan Nhi cứng đờ.

Chiều cho uống rượu giao bôi cũng không có phát huy tác dụng? Phải thay cái biện pháp khác... Nàng sau đó, dưới khăn hỷ đỏ nâng trán, “Chàng yêu, Đan Nhi hôm nay thân thể không thoải mái. Là phát sốt, dường như sắp ba mươi chín độ 8, chỉ sợ giúp không được Vương Gia động phòng được mỹ

mẫn.”

“Bản Vương không ngại.”

“Ừm, còn có, trên mặt Đàn Nhi còn có mụn. Hình như đại phu nói là phát ban, sợ để phu quân nhìn, ảnh hưởng tình thú của phu quân.” Lại nói không ngại?! Nếu hần không ngại thì cũng là nàng chú ý được không? Lại nói, nàng cũng đã nói nhiều như vậy, ngay thẳng như vậy, cứ coi như kẻ ngớ ngẩn cũng có thể nghe ra nàng ý gì nha, ý nói là nàng không muốn động phòng!

Thế nhưng hết lần này tới lần khác...

“Biết thay Bản Vương suy nghĩ như thế, vậy tối nay Bản Vương lại càng nên yêu thương người thật tốt mới đúng.” Mặc Liên Thành bỗng nhiên trở nên rất kiên nhẫn.

“Thương yêu?” Khúc Đàn Nhi khước miệng gạt một cái, hoài nghi mình có phải hay không nghe lầm, nhưng ngẫm nghĩ, lại cứng rắn đem những lời mắng chửi thô tục đến cổ họng nuốt trở về, tiếp tục nhẹ giọng thì thầm, găt giọng: “Nhưng là... Đàn Nhi tới kinh nguyệt.”

“Cho nên?” Hần là nghe ra ý của nàng. Cũng là lần đầu tiên bị nữ nhân ghét bỏ.

“Cho nên, không bằng mời tướng công chọn chỗ khác ngủ một đêm.”

“Chỗ này là phòng tân hôn của Bản Vương.”

“Đúng, thực sự là không sai. Nếu ngài không ngại ngủ trên mặt đất, Đàn Nhi cũng không ngại ngài lưu lại.”

“Rất tốt.” Hần khinh đạm trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sùng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sùng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Trốn không thoát, vậy thì gả đi 4

Lại là một câu ‘Rất tốt’? Hần có ý tứ gì?

Ở lại? Không ở lại? Ai, đều tại cái khăn trùm hỷ đỏ này nha. Nếu không nàng đã ngẩng đầu lên nhìn xem Mặc Liên Thành hiện tại có biểu tình gì. Khúc Đàn Nhi đang suy đoán ý nghĩ. Tên này một chiêu trực tiếp ghét bỏ không được, rượu giao bôi không trúng kế, như vậy, chỉ có thể dùng một chiêu cuối cùng. Một chiêu cuối cùng này rất độc, nàng phải thành công!

Lại nào có thể đoán được, lại xuất hiện một cái ngạc nhiên mừng rỡ. Mặc Liên Thành nhàn nhạt hỏi: "Bản Vương ra khỏi cái cửa này, người không hối hận sao?"

"Tướng công đi thông thả, không tiễn."

Mặc Liên Thành phát tay áo rời đi. Lúc trước khi đi, ánh mắt quét qua góc cuối giường một cái.

Một lát sau.

"Chàng yêu, người vẫn còn chứ?" Khúc Đàn Nhi thăm dò hỏi.

Trong phòng một mảnh trầm mặc, không có người đáp lại.

"Không cần gọi, chàng yêu của người cũng đã đi." Tô Nguyệt Lạp đi vào tân phòng, lại thuận tiện đóng cửa phòng lại. Bên ngoài nha hoàn, đều bị nàng đuổi đi.

"A, thật tốt." Khúc Đàn Nhi nghe xong, đưa tay kéo xuống cái khăn hỷ đỏ trên đầu. Ngay lập tức, khuôn mặt tươi cười treo lên, lại nhanh chóng đem mũ phượng trên đầu toàn bộ đều kéo xuống hết. Vật này quá nặng, ép tới mức khiến nàng vừa vầng đầu vừa choáng. Nếu không phải là cố gắng chống đỡ, sớm đã đem bọn chúng vứt bỏ.

Nàng từ trên giường đứng lên, hướng bên cạnh bàn gỗ đàn hương son son ngồi xuống. Nàng quét mắt một vòng trên mặt bàn còn bày biện hai chén thanh rượu, lắc đầu, lầm bầm: "Ai, thật sự là đáng tiếc rượu này của ta, lãng phí tiền của ta, càng lãng phí được ta đặc biệt bỏ vào vì hần. Đáng tiếc nha, quá đáng tiếc."

Nói xong, nàng đem hai ly rượu cầm tới chỗ bồn cây cảnh của gian phòng đỏ.

Khúc Đàn Nhi lại lên tiếng: "Kính Tâm, người có thể đi ra."

"Tiểu... Chủ tử." Kính Tâm giờ một thanh trường đao, mặt mũi tràn đầy sát khí đồng dạng theo phía sau giường từ nơi hẻo lánh đi tới.

"Kính..." Khúc Đàn Nhi vốn muốn nói cái gì, lại nhìn thấy Kính Tâm, lông mày nhăn nhăn: "Khụ! Kính Tâm nha, đao rất nặng, người có thể đem nó cho buông ra."

"Đàn Nhi, người không phải là muốn mưu sát Bát Vương Gia à?" Tô Nguyệt Lạp khó tin nhìn Kính Tâm đao trên tay, lại quét mắt nhìn một mặt đầy ý cười của Khúc Đàn Nhi, da đầu tê dại một hồi.

"Sai, giết người phải đền mạng, ta cũng không muốn một mạng đổi một mạng. Cái kia ăn nhiều thua thiệt." Ngón tay thon ngọc của Khúc Đàn Nhi hướng nóc giường phương hướng chỉ một cái: "Nhìn thấy không, ta chỉ cần cái đồ vật bên trên nóc giường kia rơi xuống là được rồi." Nàng là vì tránh khỏi động phòng, suy nghĩ nát óc, nghĩ kỹ mấy chiêu.

Sau cùng chiêu này, là nước đá xối!

Dục hỏa có mạnh hơn nữa, bị gặp một chút nước đá này đổ xuống, nam nhân nào cũng sẽ không có hào hứng.

Khúc Đàn Nhi cũng là có chút tự hào.

Biết chiêu thức của bản thân có hơi tiểu nhân, bất quá có còn hơn không.

"Đàn..." Nguyệt Lạp có cảm giác cầm nín.

"Yên tâm, sẽ không chết người. Lại nói, ta cũng không có cơ hội dùng tới." Khúc Đàn Nhi nhún nhún vai, một mặt không quan trọng.

"Người làm như vậy, thật không hối hận?" Nguyệt Lạp thật không rõ nàng nghĩ thế nào. Nữ nhân gả đi, không phải có lẽ trăm phương ngàn kế tìm biện pháp để được phu quân sủng ái sao?

"Sẽ không."

"Có quyền thế có địa vị, có cái gì không tốt."

"Không tốt."

"Tại sao?"

"Không tại sao. Ta chỉ là không thích."

Tô Nguyệt Lạp nghi hoặc, đối với Khúc Đàn Nhi mà nói, cho tới bây giờ liền không phải nghi hoặc. Cho tới nay nàng chỉ có một mục đích, là tự do, một cái tự do mà nàng luôn mong muốn... Khụ! Trọng điểm là tìm biện pháp xuyên trở về. Nàng biết rõ, mình có thể tới đây, khẳng định sẽ có biện pháp trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Sửa trị thị thiếp của tên nào đó 1

"Đàn Nhi "

Tô Nguyệt Lạp còn muốn nói điều gì, lại bị Khúc Đàn Nhi cắt ngang, "Vậy người có hối hận đi theo ta vào Bát Vương Phủ hay không?"

"Không."

"Ừm, vậy là tốt rồi. Không có việc gì, các người đều đi ngủ đi. Cả một ngày hôm nay ta cũng mệt mỏi rồi." Khúc Đàn Nhi nhếch miệng cười một tiếng, bàn tay trắng nõn hướng cửa phòng chỉ một cái, muốn các nàng tự bản thân xử lý. Nhưng sau một khắc, nàng hình như nghĩ đến cái gì, đôi mắt đẹp giả bộ đáng thương nhìn về phía Kính Tâm, "Kính Tâm à, trước tiên người vẫn nên giúp ta đem xô nước đá bày trên đỉnh giường cái kia lấy xuống đi. Ta sợ nửa đêm sẽ đổ xuống đầu ta nha."

Kính Tâm nhìn nàng một chút, tự giác hướng bên giường đi qua.

Lúc Tô Nguyệt Lạp ly khai thì Khúc Đàn Nhi tiến tới gần nàng, bên tai Nguyệt Lạp nhỏ giọng phân phó một câu.

Tô Nguyệt Lạp nghe được, có chút không hiểu thấu, vẫn là gật đầu.

Sau một đêm ngủ ngon, trời sáng.

Cái người nằm sấp trên giường cũng không có dự định mở mắt ra.

Nha hoàn nào đó đứng bên giường, tuyệt đối có tính nhẫn nại chờ.

"Chủ tử, hiện tại đã hừng đông, nên tỉnh rồi." Kính Tâm nhỏ giọng hô gọi.

"Ừm, ta biết." Thanh âm Khúc Đan Nhi truyền ta từ trong chăn, còn có nghe ra giọng mũi đậm.

"Chủ tử đã sớm tỉnh?"

"Ừm, lúc người vừa vào cửa ta liền tỉnh." Nàng là nằm im, nhưng cũng không phải là sẽ ngủ im như lợn chết. Độ miễn cảm nàng cũng không kém hơn so với Kính Tâm.

"Vậy sao chủ tử không dậy?"

"Ta đang chờ."

Kính Tâm giật mình, không hiểu rõ ràng cho lắm.

"Chờ người lúc nào mở miệng nha. Bất quá, người hôm nay mở miệng tựa hồ so thường ngày sớm một chút. Chỉ ít cũng nên đợi ta đếm xong hai trăm con cừu non chứ." Khúc Đan Nhi đem người trong chăn nhích lên, có chút vô lại mà nhìn Kính Tâm.

Kính Tâm trợn mắt một cái, nhắc nhở: "Chủ tử, bên ngoài có người đang chờ ngài."

"Ồ, ai a?"

"Nghe nói là một cái thị thiếp phu nhân nào đó trong phủ Bát Vương Gia, hiện tại là đang ở Thiên Sảnh chờ ngài." Kính Tâm có gì đáp nấy.

"Sau đó thì sao?"

"Chủ tử là nên thức dậy đi."

"Ồ." Ai, những người này, thật đúng là nhàn rồi không chuyện gì làm.

Chờ đến lúc Khúc Đan Nhi cùng Kính Tâm từ trong phòng đi ra thì sắc trời đã sáng rõ. Không phải, là mặt trời đã lên đến giữa không trung đi, đến mức thị thiếp chờ bên ngoài Thiên Sảnh lúc này đã sớm chờ đến không còn kiên nhẫn, nhưng mà lại không thể biểu hiện ra ngoài.

Khúc Đan Nhi quét mắt một lượt.

Quả nhiên nhìn thấy một cái mỹ nhân tiêu chuẩn "Phú quý".

"Là Vương Phi tỷ tỷ a, Hương Nồng.."

"Không cần đứng. Ngồi đi, dù sao ta cũng muốn ngồi xuống."

Y Hương Nồng thấy Khúc Đan Nhi đi đến cửa phòng, liền nghĩ muốn đứng lên nghênh đón. Chỉ là cái móng vừa rời khỏi ghế, một câu của Khúc Đan Nhi liền đem nàng động tác ngưng lại, tạm thời cứng lại ở đó. Sắc mặt có chút khó coi, khẽ cắn môi, vẫn là nhịn xuống: "Ha ha, đã vậy Hương Nồng liền không khách khí, tỷ tỷ cũng ngồi."

"Nghe nói người tìm ta, không biết tìm ta có chuyện gì đây?" Khúc Đan Nhi khẽ mỉm cười, không nhanh không chậm ngồi vào ghế, thuận tiện bày ra một bộ dạng dễ nói chuyện, một chút vênh vao cùng hung hăng đều không từng có. Lúc bước vào Thiên Sảnh lần đầu tiên nhìn thấy Y Hương Nồng nàng liền biết, người tới đây là cái nhân vật hung ác.

Y Hương Nồng đây là một khuôn mặt trang điểm quần áo điểm lệ, châu báu trang sức cũng đeo đầy tay, toàn thân có thể nói là kim quang long lánh. Thật khiến người không khỏi hoài nghi, cái nữ nhân này tới có phải muốn khoe khoang trên người nàng có bao nhiêu đồ vật đắt tiền hay không? Bất quá, khuôn mặt ngược lại là đẹp, đẹp đến mức diêm dúa lõe loét, chỉ là... Mặc Liên Thành lúc hôn nàng, liệu có nước miếng dính đầy bột phấn không. Sức khỏe của hần hần là cần kiểm tra một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sùng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sùng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Sửa trị thị thiếp của tên nào đó 2

Y Hương Nồng nói: "Muội muội là đến vấn an ngài."

"Có ý tứ." Khúc Đan Nhi thực ra cũng không hiểu quy củ lắm, tất cả đều là tùy ý.

"Tỷ tỷ mới tới Bát Vương Phủ, đối với sự tình trong phủ có lẽ còn chưa có rõ ràng. Nếu có cái gì cần muội muội cố gắng sức lực, cứ việc phân phó. Dù nói thế nào, muội muội tại phủ cũng đã mấy năm." Y Hương Nồng hé miệng cười một tiếng, tựa như đang khoe khoang lấy cái gì, ý cười quá đậm khiến người nhìn cảm thấy chướng mắt.

"Ồ, có ý tứ." Khúc Đan Nhi vẫn là câu này. Nữ nhân này, nàng không có ưa thích chút nào, giả dối đến mức làm cho người ta chán ghét.

"Nghe gia nhân nói, đêm động phòng hoa chúc, Vương Gia không ở trong phòng tỷ tỷ?" Y Hương Nồng tựa như lo lắng nhìn về phía Khúc Đan Nhi. Nhưng nghe ra, ngược lại càng giống như là có chút hả hê.

"Nguyên lai người cũng biết rõ, tối hôm qua Vương Gia không có ngủ ở phòng hỷ." Khúc Đan Nhi hơi hơi nhún lông mày cúi đầu, giọng mang thương cảm. Cúi đầu, nhưng thật ra là để che giấu chán ghét nơi đáy mắt.

"Vậy tỷ tỷ làm sao không lưu lại Vương Gia?"

"Lưu không được. Ai..." Bộ dạng bất đắc dĩ, đau lòng khổ sở bày ra, giọng điệu thương cảm vẫn là muốn làm cho giống thực.

Lời này Khúc Đan Nhi vừa nói, Kính Tâm bên cạnh thiếu chút nữa nhin cười không được, cũng vội cúi đầu che giấu. Chủ tử của nàng từ lúc nào lại thích trêu đùa người như thế?

"Đêm đó một mình tỷ tỷ ngủ, là rất lạnh đi."

"Không lạnh, rất ấm áp." Khúc Đan Nhi thuận miệng trả lời.

"Muội muội thật sự rất thương nỗi khổ này của tỷ tỷ."

"Không khổ qua, ta rất vui vẻ."

"Tỷ tỷ... " Y Hương Nồng còn muốn nói chuyện nhưng mà...

"Y phu nhân, mời uống trà." Kính Tâm bưng lên trên bàn một ly trà được chuẩn bị trước, đưa đến, cũng nhàn nhạt cắt ngang lời nói của Y Hương Nồng. Cũng vì nàng vừa mới nhận được Khúc Đan Nhi liếc mắt ý tứ ám chỉ.

Bị người khác cắt ngang lời nói chắc chắn là sẽ khó chịu. Y Hương Nồng hung ác trừng Kính Tâm một cái, nhưng còn e ngại Khúc Đan Nhi ở đây, tức giận không tiện phát tác. "Tỷ tỷ, ngài uống trà." Y Hương Nồng thế mà lại đem trà Kính Tâm đưa ra, làm bộ muốn đưa đến trước mặt Khúc Đan Nhi.

Khúc Đan Nhi khước miệng gạt một cái, không có nhận, thân nhiên nói: "Cho người, uống đi."

"Là tỷ tỷ uống trước, Hương Nồng mới dám uống."

"Không cần chờ ta, người trước tiên uống đi."

"Không được. Dù sao tỷ tỷ là Vương Phi, Hương Nồng cũng chỉ là một phu nhân, làm sao có thể lại uống trà trước tỷ tỷ. Cái này quá thất lễ nha." Y Hương Nồng nếu quả thật sợ thất lễ, nàng chính là không có tư cách gọi Khúc Đan Nhi là "Tỷ tỷ". Rõ ràng là đang vi phạm quy củ, một cái thị thiếp sao là tư cách tự xưng muội muội với nàng? Nàng cũng lăm so với thân phận nô tỳ hơi cao một điểm. Đường đường là Vương Phi trước mặt, nàng cũng phải tự xưng là nô tỳ.

"Đều là người một nhà, không cần giảng quy củ nhiều như vậy, người cứ uống đi." Khúc Đan Nhi lười nói toạc ra chân tướng.

"Không được, vẫn là tỷ tỷ uống trước."

"Làm sao? Chẳng lẽ người sợ Bản Vương Phi cho người hạ độc?" Khúc Đan Nhi lạnh nhạt nói, vẫn ôn hòa như cũ. Thế nhưng trong lời nói của nàng lại lộ ra mấy phần uy nghiêm cùng sắc bén. Nàng hợp lý nói ra chức vị Vương Phi, còn đối các xưng hô, tự xưng Bản Vương Phi.

Nha, cái nữ nhân này, muốn uống liền uống đi. Lại còn ở nơi này dông dài cũng khiến người nghe phiền nha.

"Tỷ tỷ nói như vậy, cái kia muội muội ta..."

"Ừm, người cứ uống. Không phải chỉ là một ly trà sao, ta sẽ không truy cứu cái gì."

"Vậy ta uống trước." Y Hương Nồng trầm trầm cười một tiếng, trong mắt thiếu không được một tia đắc ý, ngửa đầu liền đem trà trong chén toàn bộ đều uống hết vào bụng, nửa giọt cũng không dư thừa.

Khúc Đàn Nhi đợi nàng đem uống trà xong, lúc này mới không nhanh không chậm hoàn thành lời ban nãy mới nói một nửa còn chưa xong, tiếp tục nói. Bất quá, nàng thực sự khẳng định, nàng thốt ra lời này xong, Y Hương Nồng cũng phải đổi sắc mặt: "... Dù sao cái kia cũng là trà từ hôm qua. Ta cũng không muốn uống, miễn cho thương thân thể."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sửa trị thị thiếp của tên nào đó 3

Kết quả...

Khuôn mặt tinh xảo của Y Hương Nồng nhanh biến sắc, hết xanh lại trắng, trong mắt hoàn toàn là lửa giận điên cuồng. Nước trà vừa uống vào trong bụng lại hận không thể lập tức phun ra. Nhưng... nước đã nuốt xuống rồi sao lại có thể nhổ đi ra?! Phun ra cũng vô cùng khó coi.

"Người không thoải mái sao? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?" Khúc Đàn Nhi hơi ngẩng đầu lên, một mặt lo lắng mà nhìn Y Hương Nồng. Vừa nãy một khắc kia, nàng ngẩng đầu lên một chút, lại vừa vận nhìn thấy khuôn mặt Y Hương Nồng vận vẹo như muốn trở mặt.

"Tỷ tỷ vừa rồi nói đùa sao, trà này thực sự không phải là mới pha sao?" Khó trách trà lành lạnh.

"Không phải." Khúc Đàn Nhi cười nhạt lắc đầu, quả thực đủ tà ác. Nàng biết rõ uống chút nước trà qua đêm kia vốn không có gì, nhưng nếu để cho một cái nữ nhân vốn sống an nhàn sung sướng uống hết... Lúc này câu hỏi hình như không phải hình dung nàng thấy trà này dùng được hay không mà là nàng ta có thấy buồn nôn hay không.

Có người muốn làm cho nàng ngột ngạt, dù sao nàng cũng nên đáp lễ mà đem người ta tức giận ngược lại mới phải.

Gương mặt tinh xảo Y Hương Nồng tức giận đến vận vẹo, hai tay nắm chặt.

"Người thật không thoải mái sao? Có cần ta để Kính Tâm đi mời đại phu tới xem người một chút hay không?" Khúc Đàn Nhi lo lắng mà nhìn nàng, lại thuận tiện lại nói ra mấy câu quan tâm sức khỏe.

Bỗng nhiên, sắc mặt Y Hương Nồng thay đổi, tức giận ẩn đi hết, nở nụ cười đặc biệt yêu mị, ôn nhu mà nói: "Không cần, Hương Nồng đa tạ tỷ tỷ quan tâm. Hương Nồng hôm nay đến, ngoài hướng tỷ tỷ vẫn an, còn là có ý muốn đến đa tạ tỷ tỷ. Nếu không phải Vương Phi tỷ tỷ đêm qua không lưu được Vương Gia ở lại, Vương Gia sau đó cũng sẽ không qua đêm ở tiểu viện của muội muội, làm hại muội muội một đêm đều không được ngủ ngon. Lăn qua lăn lại một đêm như vậy thật đúng là mệt mỏi muốn chết."

Lời nói mặc kệ thật giả, mục đích của Y Hương Nồng là muốn tức chết Khúc Đàn Nhi.

Đáng tiếc, Khúc Đàn Nhi tự nhiên hào phóng cười một tiếng, tựa như không nghe ra bên trong lời nói của Y Hương Nồng còn mang ý vị khiêu khích ý vị, rất vui mừng nói: "Nghe người kiều nói này, ta ngược lại thật ra yên tâm không ít, còn tưởng rằng muội muội vừa rồi sẽ trách ta đây." Từ ngày đầu tiên bước vào Bát Vương Phủ này nàng đã nghe nói bên trong Bát Vương Phủ có hai con cọp cái, móng vuốt sắc bén vô cùng.

"Vậy Hương Nồng xin phép trở về, không quấy rầy tỷ tỷ nữa." Y Hương Nồng mặt lạnh đi, từ từ đứng dậy muốn rời đi. Nàng ta vung tay áo một cái rồi phần hận xoay người sang chỗ khác, tức giận đến mức xoay người đi đều không muốn lại nhìn thấy Khúc Đàn Nhi một chút nào nữa.

"Lúc rảnh rồi lại đến uống chén trà." Khúc Đàn Nhi khẽ mỉm cười, hướng về phía bóng lưng của Y Hương Nồng mà vẫy tay, rất tốt bụng mà tạm biệt nàng ta.

"Chủ tử, tại sao phải gây thù hằn như vậy?" Kính Tâm nhẹ nhàng thở dài. Khi đã chắn chắn Y Hương Nồng thật sự sẽ không thể nghe được các nàng nói chuyện, lúc này nàng mới đem nghi vấn của mình nói ra.

"Người có từng thấy người vợ chính thất nào cùng các vợ bé ở chung hòa thuận không? Hơn nữa, người không thấy được nàng là dạng gì sao? Rõ ràng là cố ý đến khoe khoang, là muốn khiến ta tức giận. Đương nhiên, cái loại tâm tư này là làm không được. Vì dù sao, ta đối với Mặc Liên Thành kia, thực sự không có tình cảm với hắn. Nếu không, đổi lại là một cái nữ nhân khác, còn không có tức chết sao?" Loại tiết mục này, trên TV nàng đã sớm xem qua đến mức quen cũng không thể quen hơn được nữa. Hơn nữa TV cũng đã diễn nhiều cái loại kịch bản này đến nát rồi.

Cùng Khúc Đàn Nhi nàng đây đâu? Vấn đề là nàng không có tâm tình gì để ý tới nàng ta.

"Cho nên chủ tử lừa nàng, nói là ly trà kia đã pha hôm qua?" Kính Tâm tựa như cũng hiểu.

"A, điểm này thì người vẫn là nói sai. Ly trà kia thực sự, thực sự là ly trà tối hôm qua ta đặc biệt phân phó Nguyệt Lạp đặt ở Thiên Sảnh. Chỉ là vận khí của nàng ta vẫn tương đối xui xẻo mà thôi."

"..." Kính Tâm thực sự im miệng không nói được gì.

"Kính Tâm, chẳng lẽ người không khen đầu óc của ta thực sự rất thông minh, điều như thế này mà cũng có thể nghĩ đến?"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sửa trị tên nào đó thị thiếp 4

Editor: Alex

Khỏe miệng Khúc Đan Nhi khẽ nhếch, lại mị nhãn nhìn Kính Tâm, chờ nghe được lời tán dương của nàng ta.

"..."

Kết quả, nha hoàn nào đó tiếp tục kiên quyết giữ trầm mặc đến cùng.

Thời gian thấm thoát đã trôi qua hai ngày.

Bát Vương Phủ, Tuyết Viện, nơi ở của Khúc Đan Nhi.

"Chủ tử, ngày mai là ngày thứ ba từ ngày ngài được gả tiến vào Vương Phủ rồi." Kính Tâm đi vào nhà, bụng điểm tâm tới đặt tại mặt bàn, bắt đầu nhìn bóng dáng động lòng người đang lười nhác nằm trên ghế xích đu.

"Ừm, ta biết." Khúc Đan Nhi hữu khí vô lực đáp lời.

Từ ngày đầu tiên tiến vào đây, nàng liền biến cái viện xưng là Tuyết Viện này làm lãnh thổ của nàng, nắm rõ như lòng bàn tay, thuận tiện ngắm nhìn tường ngoài mấy lần. Chỉ cần nàng từ trên tường treo qua liền đi ra bên ngoài. Thế nhưng... tường ở Bát Vương Phủ so Khúc Phủ lại cao hơn một mét. Nửa đêm muốn chạy trốn thật không dễ dàng.

"Chủ tử. Có lẽ lúc này ngài nên đi tìm Vương Gia." Kính Tâm cũng không cấp bách, chậm rãi nói ra.

"Tìm hắn làm gì, ta cũng không phải nhân rồi không chuyện gì làm." Nàng cho dù là nhân rồi không chuyện gì làm, cũng tuyệt đối sẽ không ghét bỏ quá nhân mà chạy đi trêu chọc sinh sự, nàng còn muốn sống lâu hơn một chút nha.

"Nhưng mà, ngày mai về nhà thì chủ tử cũng nên đi nói với Vương Gia một tiếng, chẳng lẽ chủ tử muốn tự về?"

"..." Đôi mi thanh tú Khúc Đan Nhi vận nhẹ.

Ba ngày lại về nhà. Cái nhà đó, nếu như có thể không trở về, nàng cũng lười muốn về.

"Chủ tử, nên đứng lên." Kính Tâm cảm thấy tính tình bản thân được nữ nhân nào đó huấn luyện càng ngày càng tốt.

"Ừm, Vương Gia đang ở đâu?" Khúc Đan Nhi không khỏi ngửa mặt lên trời mà thở dài bắt đầu đi.

"Sương Viện." Kính Tâm đáp lời.

Khúc Đan Nhi trầm mặc, lại nhìn qua xà ngang khắc hoa bên trên màn gần người, "Kính Tâm, đáng đáp hắn ra sao?"

"Chủ tử chưa nhìn thấy Vương Gia?" Kính Tâm sững sờ, hoài nghi nhìn nàng.

"Ừm, đúng là chưa thấy qua."

"Nhưng động phòng ngày ấy..."

"Khăn trùm đầu che kín mắt." Ý tứ nói đúng là không nhìn thấy.

"Vậy hai ngày nay chủ tử không phải thường đi lại trong phủ sao?"

"Ta chỉ ở bên trong Tuyết Viện thôi." Ý tứ vẫn là thực sự chưa gặp người.

"..." Kính Tâm lần nữa rơi vào trầm mặc.

Hai người một trước một sau, không nhanh không chậm đi ra khỏi Tuyết Viện, đi đến Sương Viện.

Rảo bước tiến đến Sương Viện, lại gặp một nha hoàn nói Mặc Liên Thành không ở nơi này, hẳn là ở Thư Phòng đi. Sau đó, hai người lại từ Chủ Phòng đi tới Thư Phòng nhưng người giữ cửa Thư Phòng lại nói Mặc Liên Thành không ở Thư Phòng đến Kiếm Các đi.

Nghe theo đó, hai người lại từ Thư Phòng đi đến Kiếm Các.

Nhưng sau đó lại gặp được tình huống hoàn toàn là nói hùa, mà vị trí của tên nào đó lại hoàn toàn không giống nhau.

Ban đầu là từ Nhà Chính, đến Thư Phòng, lại đến Kiếm Các, những vị trí này đều chỉ là ở trong phạm vi Sương Viện. Tuy nói mấy cái vị trí này cách nhau không xa nhưng cũng vẫn có khoảng cách, mà hết lần này tới lần khác, người này nói nơi này sau đó người kia lại nói nơi kia và cuối cùng vẫn là lệch. Hơn nữa còn lệch xa đến làm cho người ta phải bức hỏa... Chuồng ngựa!

Sương Viện nằm ở phía bắc của phủ, mà chuồng ngựa lại nằm chết ở đâu không nằm, nằm đúng ở phía tây, cách liền mấy cái sân a.

"Chủ tử, người bình tĩnh, rất nhanh sẽ tới chuồng ngựa. Vương Gia có lẽ sẽ ở nơi đó." Kính Tâm nhẹ nói, bước chân càng cẩn thận mà lui một chút, cách xa Khúc Đan Nhi sau lưng mấy bước, không dám sát lại nàng quá gần, để tránh bị lửa giận của nữ nhân này thiêu đốt.

"Người nhìn thấy ta muốn tức giận sao?" Khúc Đan Nhi tăng tốc bước chân, nàng cũng không muốn tức giận nhưng mà hiện tại nàng cũng đã tức giận rồi. Tại sao nàng lại có loại cảm giác bị lừa dối?

"Nhưng mà sắc mặt của chủ tử..." Kính Tâm mang vẻ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Lừa đời lấy tiếng ôn nhu 1

Editor: Alextl

Khúc Đan Nhi thuận miệng lắc lắc tay nhỏ, nói: "Ồ, là do Mặt trời khiến mặt ta nóng như vậy đó."

Sau đó, nhanh chóng đi tới chuồng ngựa đến mức cả người Khúc Đan Nhi mồ hôi đầm đìa, miệng khô lưỡi nóng.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác ở chuồng ngựa cũng không thấy bóng dáng của Mặc Liên Thành đâu cả.

Khúc Đan Nhi giận dữ, hỏa khí bốc lên, đứng tại chuồng ngựa bên ngoài, gầm lên giận dữ, chỉ còn kém đường đánh gãy lan can chuồng ngựa. Đồng thời hai tay cầm xuống eo rồi chửi ầm lên, hoàn toàn là một bộ dạng người đàn bà đánh đá chửi đổng, "Mặc Liên Thành, tên hỗn đản! Vương bát đản này nữa, thật là tức chết ta mà, hẳn đến cùng là chạy đi chết ở chỗ nào rồi?"

Chỉ là...

"Vương Phi, ngài là muốn tìm Vương Gia sao?" Lúc nào không nói, lại vừa lúc Khúc Đan Nhi chửi ầm lên xong lại có một câu hỏi thăm vang lên.

"Từ hần ra ta còn có thể tìm ai?!" Trong lòng Khúc Đan Nhi vốn đã tức giận đến mức phát hỏa không dập xuống được, lỗ tai vừa nghe đến Vương Gia hai chữ này, lửa giận lại một lần nữa bốc lên, đôi mắt đẹp đàng đàng sát khí trùng trùng về phía người phát ra thanh âm. Nhưng thật không ngờ lại thấy một tên có vẻ như là người trông chừng chuồng ngựa, toàn thân đang phát run mà đứng tại chỗ, ngây dại nhìn nàng tức giận.

"Vương, vương..." Nam bộc* bị dọa sợ không ít.

"Ách, chuyện này là... Ta muốn tới tìm Vương Gia, không biết Vương Gia là ở bên trong chuồng ngựa không? Thế nhưng mà ta nhìn trong chuồng ngựa không có một ai, thật sự là rất khó khiến người khác tin tưởng Vương Gia thật đang ở trong này." Khúc Đan Nhi nhanh chóng thu lại sắc mặt, hai chân khép lại, tay nhỏ cầm ở bên hông cũng nhanh chóng buông ra, lại ở trước mặt người khác nắm chặt mười đầu ngón tay, sắc mặt cũng chuyển sang tái nhợt, thần sắc là thập phần ai oán, tốc độ đổi sắc mặt cực nhanh, có thể nói là số một, khiến người khác phải hoài nghi liệu bộ dạng như người đàn bà đánh đá chửi đổng có thực sự là của nàng không.

Nam bộc瑟瑟, liều mạng lau lau con mắt, nhìn chằm chằm Khúc Đan Nhi, hoài nghi vừa rồi có phải hay không hoa mắt.

Kính Tâm mặt không biến sắc, đã sớm nhìn quen, "Làm càn! Vương Phi là người để cho một cái hạ nhân người tùy ý nhìn sao?"

"Vương Phi xin thứ tội! Tiểu nhân biết sai!" Nam bộc vừa hoàn hồn xong lại bị dọa, lập tức cúi đầu, nhanh chóng quỳ xuống, nơm nớp lo sợ trả lời: "Bẩm Vương Phi, nghe nói trong phủ có khách đến, Vương Gia hiện đang đã đến phòng khách."

"Ồ, thật sao? Vậy ta đến phòng khách là được rồi." Khúc Đàn Nhi cười nhạt một tiếng, hoàn toàn là bộ dạng dễ tính, nửa điểm tức giận đều không có, ngay cả lúc quay người đi cũng không quên không tiếng động khoát khoát tay cho nam bộc đứng lên để hấn vội vàng đi. Chỉ là, xoay người một cái, tính tình nguyên bản lại hiện ra hết.

Nam nhân đáng chết này, hấn chết chắc rồi.

Sau đó, bước một bước, lại tức giận bùng bùng thẳng tiến đến phòng khách.

...

Ở nhà chính được bài trí tinh nhã Sương Viên.

Mặc Liên Thành nhân nhả nằm trên một chiếc xích đu được khắc từ gỗ cây hoa mai, nhân nhả thưởng thức trà thơm.

Trên bàn bày biện một bộ đồ uống trà tinh xảo làm từ từ sa.

Trà, là do hấn pha. Ngoại trừ đánh đàn cùng họa* ra hấn còn có cái yêu thích nữa, đó chính là pha trà.

Hấn chưa nói mình thích uống trà, mà chính xác hơn là ưa thích pha trà mà thôi.

"Nàng hiện tại ở đâu?" Mặc Liên Thành nhân nhạ quét mắt về phía Vu Hạo, khóe miệng hơi hơi cong lên ý cười, lại tựa như có điều suy ngẫm mà nhìn chăm chăm chén trà đang nằm trong tay, trên chén là những bông tuyết mai trong mùa đông, màu sắc đẹp đến chói mắt, được vẽ vô cùng công phu, mười phần không sai. Đương nhiên, chỉ cần là đồ vật trong tay Mặc Liên Thành hấn sẽ không thua kém bất cứ điểm nào.

"Vương Phi hiện tại đang đến phòng khách." Vu Hạo đáp lời, trên mặt vẫn là nhìn không ra nửa điểm cảm xúc.

"Ồ."

"Vương Phi tựa hồ rất tức giận."

"Nàng đương nhiên là phải tức giận rồi. Nếu không, cưới về một nữ nhân tính tình quá tốt cũng không có gì vui cả."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sùng Phi: Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sùng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lừa đời lấy tiếng ôn nhu 2

Editor: Alextl

Mặc Liên Thành nhẹ gật đầu, tò ý đã nghe xong Vu Hạo nói. Quả thực để cho nàng lượn một vòng trong phủ từ phía bắc tới phía tây, lại từ phía tây chạy tới phòng khách, tính tình cho dù tốt cũng sẽ bị tiêu mòn mất.

Hấn chính là thích xem nàng tức giận...

Bạo Tiểu Sùng Phi: Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ Trai

"Thuộc hạ không hiểu." Vu Hạo khẽ cúi đầu, không hiểu ý tứ của Mặc Liên Thành.

"Người không cần hiểu. Hai ngày này nàng đã làm cái gì?"

"Bẩm chủ tử, Vương Phi đều chỉ là ở bên trong Tuyết Viện bên trong, giống đang làm quen nơi ở, nhưng nhìn kỹ lại cũng không giống, nhưng mà... Đối với tường thông ra bên ngoài phủ nàng rất có chú ý."

"Ồ, vậy sao?"

"Vương Phi cũng không cùng những người khác trong phủ tiếp xúc nhiều, chỉ là ngẫu nhiên trò chuyện một chút việc nhà, trừ nha hoàn Kính Tâm cả ngày đi theo bên người Vương Phi, còn có hai nữ nhân nữa, một người tên là Tô Nguyệt Lạp, người kia kẻ là Tiểu Duyệt. Nhưng các nàng cũng đều chỉ bận rộn ở phòng bếp cùng hiệu thuốc bên kia, cũng không có hành động gì cụ thể, rất an phận."

"Ồ?"

"Chủ tử còn muốn phái người theo dõi tiếp sao?" Vu Hạo hỏi.

"Nên theo dõi kỹ, đương nhiên vẫn phải theo dõi kỹ. Dù sao mới đến cũng phải làm dáng một chút, không phải sao?" Mặc Liên Thành cười nhạt, ngược lại đối với Khúc Đan Nhi yên tĩnh có chút ngoài ý muốn. Nhưng mà hắn đã đồng ý cưới nàng, cũng không để nàng trong phủ muốn làm gì thì làm. Bình hoa để đó cho đẹp mắt, nhưng không thể động lung tung, mà một khi vỡ vụn thì sẽ coi như không đáng tiền nữa rồi.

Vu Hạo trầm mặc cũng không hỏi nhiều nữa.

Mà bên ngoài xuất hiện hai bóng người vội vàng hướng nơi bọn hắn chạy tới.

"Nam nhân kia thật sự là vô si." Khúc Đan Nhi vừa đi vừa chửi mắng, hoàn toàn là bộ dạng không nén giận được.

"Chủ tử, nhỏ giọng một chút, tránh cho người nghe thấy." Kính Tâm vừa đi vừa cho nàng nhắc nhở, để cho nàng kiềm chế một chút.

"Nhỏ giọng cái quỷ, ta có thể nhẫn nại lại không thể nhẫn nhục, nam nhân kia nếu không phải là cần ăn đòn thì chính là thiếu giáo huấn. Ta dám khẳng định hắn tuyệt đối là cố ý." Cuối cùng Khúc Đan Nhi đưa ra khẳng định vấn đề này, một cái "Trùng hợp" có thể sẽ có lý do nhưng liên tiếp mấy lần đều không gặp được thì chính là cố ý.

"Có lẽ Vương Gia thật sự vô ý bỏ lỡ với chúng ta."

"Bỏ lỡ? Chỉ mong là vậy, chỉ là theo những gì diễn ra hôm nay, e rằng tháng sau này của chúng ta hắn không dễ chịu đâu."

"Chủ tử..."

"Không nói nữa. Nhanh lên."

Khúc Đan Nhi cùng Kính Tâm tiến về phía Sương Viện.

Có thị vệ trông coi, cũng có nha hoàn cùng bà đỡ đi qua nhao nhao hướng nàng hành lễ.

Sau khi bẩm báo cuối cùng toại nguyện nhìn thấy Mặc Liên Thành, nàng đi lâu như vậy, lại thấy nam nhân kia ở đây nhàn nhã uống trà, nhưng đối diện nàng là một bóng lưng cùng một đầu tóc đen nhánh rủ xuống sau lưng, ngược lại khiến khung cảnh thêm phần xuất trần. Mà ở trên bàn bên cạnh hắn còn bày biện điểm tâm cùng hoa quả.

Loại so sánh này, khiến Khúc Đan Nhi vô cùng uất nghẹn, bực dọc trong lòng lại tăng lên hai phần.

Tuy nhiên, nàng lại tự nói với chính mình phải nhẫn xuống...

"Thuộc hạ thỉnh an Vương Phi." Vu Hạo không nhanh không chậm khẽ cúi đầu, nói khẽ.

"Ách? Không cần khách khí." Khúc Đan Nhi nhẹ nhàng trả lời, cảm giác tỉnh tỉnh rất tốt.

"Nô tỳ thỉnh an Bát Vương Gia." Kính Tâm động tác cũng không chậm, hướng cái bóng lưng của nam nhân kia hành lễ.

Đương nhiên, Khúc Đan Nhi cũng dịu dàng thanh tao lịch sự hướng Mặc Liên Thành hành lễ, ôn nhu nói: "Đàn Nhi thỉnh an Vương Gia."

Cảm giác như vừa rồi lửa giận chỉ là do người khác tưởng tượng ra.

Nàng đứng yên tại chỗ, yên lặng chờ Mặc Liên Thành đang lấy bóng lưng đối với mình kia.

Khuôn mặt cũng bình tĩnh, có vẻ như rất kiên nhẫn chờ hắn xoay người lại.

"Đã tới rồi, vậy ngồi xuống đi." Mặc Liên Thành trả lời bình thản, chỉ là, bóng lưng kia từ đầu đến cuối đều không quay lại. Có lẽ hắn đang chờ thời cơ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Lừa đời lấy tiếng ôn nhu 3

Editor: Alex

"Vâng." Khúc Đan Nhi bước đi nhẹ nhàng, tà váy chập chờn, đến một cái ghế bên cạnh, chậm rãi ngồi xuống, hai tay đặt lên trên đầu, lại làm ra một bộ tiểu thư khuê các.

"Tìm Bản Vương có việc gì?" Mặc Liên Thành chậm rãi đứng lên, xoay người lại mà đối mặt với Khúc Đan Nhi, khóe miệng khẽ nhếch, nở nụ cười như có như không.

"Vâng..." Khúc Đan Nhi khẽ ngẩng đầu lên, vốn định đáp lời, thế nhưng lúc ánh mắt nhìn thấy Mặc Liên Thành cả người đều sùng sốt, hai mắt trừng lớn rồi híp lại. Nàng không nhìn lầm, cũng không phải gặp quỷ, quả thật là gương mặt khiến nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi kia.

Mặc? Đúng a, nàng đúng là đầu heo mà, cái nam nhân cặn bã kia cũng nói hấn họ Mặc!

Mặc Liên Thành?!

Khúc Đan Nhi tỏ ra bình tĩnh dời ánh mắt, sắc mặt không đổi, "Đan Nhi đến đây, là muốn hỏi Vương Gia một chút xem liệu ngày mai có thời gian bồi Đan Nhi trở về Khúc Phủ hay không."

"Có phải cảm thấy Bản Vương khá quen không?" Mặc Liên Thành bất thành linh hỏi, tránh đi vấn đề của nàng. Ánh mắt hắn chăm chú nhìn khuôn mặt Khúc Đan Nhi, vốn cũng không mong đợi nàng sẽ thét lên, xúc động mà chửi mắng nhưng cũng mong đợi nàng sẽ ngăn người một lúc, hoặc là nói, sao lại có chút thất vọng? Không phần nộ cũng không trở mặt...

"Không quen. Đan Nhi từ trước tới giờ không cùng nam tử xa lạ tiếp xúc." Nàng chính là kẻ trợn mắt nói dối đi.

"Thế nào, nhanh như vậy đã quên mất Bản Vương? Ta vốn cho rằng ngươi thấy Bản Vương, sẽ thật cao hứng, hóa ra lại không phải như vậy." Mặc Liên Thành mang theo tư thái cao quý cùng phong độ, bước chân vững vàng mà ưu nhã, từng bước từng bước tới gần Khúc Đan Nhi, mà trong mắt phượng ân tình kia chứa chan ánh sáng nhu hòa, so với trắng sáng trên trời càng thêm mê người cuốn hút.

Khúc Đan Nhi trầm mặc, trầm mặc là cách trả lời tốt nhất.

"Sao vậy, nàng nhìn thấy Bản Vương không cao hứng sao?" Tiếng Mặc Liên Thành như gió xuân nhẹ phẩy, pha thêm mấy phần mê hoặc.

"Vương Gia hiểu lầm, thiếp thân đương nhiên là cao hứng." Khúc Đan Nhi ôn nhu cười một tiếng, rất phối hợp mà nói như hát cho hắn một đoạn, "Đan Nhi trước kia vẫn luôn rất ngưỡng mộ Vương Gia, nghe nói Vương Gia lớn lên tuấn mỹ tuyệt sắc, nghiêng nước nghiêng thành, so cô nương đầu bảng trong Di Hương Viện còn đẹp hơn, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền."

Nàng trầm trầm tĩnh tế nói, nói ra một đoạn tán thưởng nghe vô cùng ngưỡng mộ.

Chỉ là, lời này... Có gì đó quái lạ.

Đường đường là Vương Gia lại so cùng với người đầu bảng thanh lâu? Còn có, lấy một cái đại nam nhân như hắn so cùng một nữ nhân?

Mặc Liên Thành khóe miệng lơ đãng co rút, rồi lại vân đạm phong khinh, thân nhiên nói: "Xem ra, Bản Vương thật đúng là đánh giá thấp ngươi."

"Không biết lời Vương Gia có ý gì." Biết rõ ràng nhưng vẫn giả bộ hồ đồ, đây tuyệt đối là một loại cảnh giới.

"Ngươi rất rõ ràng."

"Đan Nhi không rõ."

"Giả ngu?"

"Đan Nhi không dám, kính xin Vương Gia chỉ rõ."

"Không xưng Bản Vương làm tướng công, hay là tình nhân sao?" Mặc Liên Thành lời nói vừa phát ra, đối với lời nói dâm động phòng hoa chúc ngày nào đó của nàng rất có ấn tượng. Hắn đương nhiên biết rõ đêm hôm đó nàng cố ý. Cảm giác bị ghét bỏ thật không tốt chút nào, điều này vẫn luôn một mực khiến hắn canh cánh trong lòng.

"Vương Gia không thích sao? Vậy thì để Đan Nhi gọi là phu quân đi." Khúc Đan Nhi cố ý nói. Cách xưng hô tướng công này cũng khá quen thuộc người đọc sách, là cách xưng hô của thê tử với trượng phu. Mà hắn đường đường là Vương Gia vô cùng tôn quý! Gọi là tướng công, không thể nghi là hạ thấp thân phận của hắn, vậy thì cũng nên gọi một tiếng phu quân đi... Đúng không?

"Được." Mặc Liên Thành cũng tỏ thái độ không quan trọng lắm.

"Ồ, vậy Vương Gia ngày mai có rảnh hay không, có thể..."

"Có việc?" Mặc Liên Thành tựa như là cố ý hỏi, nhất định phải tại lúc này cắt ngang lời của nàng.

"Có, là..."

"Ồ?" Không biết hữu ý hay vô ý, hắn luôn luôn có thể chọn thời điểm lên tiếng.

Chương 19: Bản Vương còn bề bộn nhiều việc, không rảnh 1

Khúc Đan Nhi là Tiểu Cường*, lại nhịn xuống nói: "Đan Nhi từ ngày gả tiến đến đã qua hai ngày, mà ngày mai sẽ là..."

*Tiểu Cường: là con gái, ý nói kiên cường, đập mãi không chết

"Thật sao? Lâu như vậy rồi mà ngươi cũng không nói, Bản Vương liền quên còn có một người như ngươi ở trong Vương Phủ." Mặc Liên Thành gây nhẹ mày kiếm. Hắn lại chờ, đợi nàng lúc nào có thể tháo xuống tầng ngực trần trên mặt kia, giả bộ quá tốt sẽ làm cho người khác tương đối khó chịu.

"..." Khúc Đan Nhi dám khẳng định, hắn tuyệt đối là cố ý, còn nhiều lần cố ý cắt ngang lời của nàng? Nhưng mà, nàng không nổi nóng mắng chửi người, bày ra khuôn mặt nhỏ quyền rũ mê người, cũng đủ ai oán, ai oán đến muốn đánh người. Chỉ là, nàng trầm mặc, không nói, chờ hắn hỏi.

Nhưng Mặc Liên Thành lại một lần nữa ngồi xuống trà án bên cạnh. Khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười nhạt, trên tay đang bưng ly trà, tư thái cao quý ôn nhã, không nhanh không chậm đưa chén trà đến bên miệng, tỉnh tế thưởng thức nước trà thơm thuần. Hắn biết rõ nàng có chuyện, nhưng lại một mực không hỏi.

Bầu không khí rất yên tĩnh, cả hai chủ tử đều không nói chuyện.

Bỗng nhiên, Khúc Đan Nhi khóe miệng hơi nhếch lên, thỉnh thoảng nói: "Ngày thứ ba là ngày mai nên về nhà, Vương Gia thấy có được không?"

Chọn thời cơ, thỉnh thoảng hỏi một câu.

Cuối cùng nói ra ý đồ tới.

Động tác Mặc Liên Thành uống trà hơi dừng lại, tựa như không có nghĩ đến nàng sẽ ra chiêu này.

Khúc Đan Nhi nhàn tĩnh cười yếu ớt, chờ Mặc Liên Thành đáp lời. Dù sao, nàng cũng đã nói ra, bây giờ kết quả như thế nào cũng có phải là nàng có thể chi phối hay không. Nhưng chờ rất lâu, Mặc Liên Thành cũng không nói gì, "Nếu Vương Gia cảm thấy miễn cưỡng, Đan Nhi có thể là..."

"Đúng là rất miễn cưỡng." Mặc Liên Thành thăm liếc nàng một cái, nếu không phải trước đã sớm gặp qua bộ dạng nàng treo tường kia, chỉ sợ hắn cũng sẽ bị bộ dạng tiểu nữ nhân có tri thức hiểu lễ nghĩa, ôn nhu thanh tao lịch sự, gió thổi liền sẽ đổ lúc này lừa gạt rồi.

"Ồ, Đan Nhi hiểu." Hắn trả lời là miễn cưỡng? Thế vậy chính là không đi rồi.

Người ta đã không thích đi, nàng cũng không có tư cách ép buộc.

"Nhưng mà..." Mặc Liên Thành có vẻ như còn có lời muốn nói.

Không đợi hắn nói hết lời, Khúc Đan Nhi đã trực tiếp đứng dậy, nhún người nhẹ hành lễ, đoạn trang nói: "Nếu không còn gì khác, Đan Nhi xin được cáo lui trước." Nói xong, khuôn mặt nhỏ ấm áp mỉm cười, không nhanh không chậm quay người, chậm rãi đi về phía cửa.

Nhưng mà?

Không cần nhưng nhị nữa, hiện tại nàng không muốn để cho hắn tiếp tục đùa bỡn! Nếu như ngày nào đó hắn muốn cầu cạnh nàng, nàng sẽ khiến cho da hắn cũng phải kéo căng.

Khúc Đan Nhi ngẩng đầu lên, cao ngạo giống như một con Khổng Tước vậy.

Đi cũng vô cùng kiên quyết, không hề quay đầu lại.

Mà rồi đi quá nhanh, nàng cũng không để ý đến ý cười nhếch trong mắt Mặc Liên Thành.

"Chủ tử, chúng ta cứ như vậy đi?" Kính Tâm đuổi theo, nghi ngờ hỏi.

"Nếu không thì sao?"

"Nhưng ngày mai Vương Gia thật không đi cùng ngài?"

"Không cần hắn." Khúc Đan Nhi lúc nói ra lời này, đáy mắt là một mảng âm u.

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng nhĩ gì hết, cứ làm như thế đi." Nàng bực bội, một người trở về sẽ thật không có vấn đề sao? Nghĩ tới những cái người trong Khúc Phủ chưa bao giờ coi nàng là người nhà kia, tâm liền chìm xuống dưới. Người người đều nói cổ đại không sai, quả thực em gái nó không sai, xuyên qua tới nơi này, lẽ nghi thực sự muốn mạng người.

Hơn nữa Khúc Giang Lâm chỉ có thể trông cậy vào nàng để nhìn nọt Mặc Liên Thành.

Mà chuyện đêm động phòng e là cũng đã truyền đến tai Khúc Giang Lâm. Trở về khẳng định sẽ có đủ các loại làm khó dễ, sau đó... Nàng thật mong đợi, lúc nàng chết đi, có thể hay không không cần đi qua điện Diêm Vương mà có thể trực tiếp quay lại thế kỷ 21, nàng sẽ liền A Di Đà Phật mà cảm tạ trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bản Vương bề bộn nhiều việc, không rảnh 2

Editor: Alex

Sáng sớm hôm sau.

Chim chóc đều đang hót vang trên cây, Bát Vương Phủ.

Tuyệt Viện từ sáng sớm đã có thêm một người ở trong phòng.

"Không thể nào?!"

Sáng sớm, từ trong phòng đã truyền ra một tiếng kinh hô.

Tô Nguyệt Lạp vừa vào cửa, biết rõ chỉ có hai người bọn họ trở về Khúc Phủ thì sợ hãi kêu lên một tiếng.

"Nguyệt Lạp, người có thể không cần phản ứng kịch liệt như vậy hay không? Ta mới là người về nhà, lại không phải là người?" Khúc Đan Nhi cùng Kinh Tâm ngược lại rất bình tĩnh, đã chuẩn bị kỹ càng xong hết những thứ muốn đem về nhà rồi.

"Đan Nhi, Vương Gia tại sao lại không rảnh?" Tô Nguyệt Lạp kéo Khúc Đan Nhi qua, nhất định phải hỏi rõ ràng sự tình kia, điều này rõ ràng là không thể mà. Người trong thiên hạ đều biết Mặc Liên Thành là Vương Gia nhân rồi nhất trong tất cả các Vương Gia, từ trước tới giờ không quản lý triều chính, mỗi ngày phong hoa tuyết nguyệt*, làm thơ đề từ. Trở về nhà vợ một chuyến là không có khả năng không rảnh.

*phong hoa tuyết nguyệt: ý là thưởng thức thiên nhiên

"Ừm, chờ lúc chúng ta trở về xong sẽ nói kỹ càng cho người nghe, có được không?" Ai, thật đáng buồn nha, nhân sinh quả thực đáng buồn. Khúc Đan Nhi còn đang xoắn xuýt về việc phải về Khúc Phủ, thực sự không có tâm tình kể chuyện hôm qua với Mặc Liên Thành như thế nào.

"Không được, hiện tại liền nói, ta đợi không được đến lúc người trở về."

"Ta lại không phải là một đi không trở lại, người nói như thế ta tiến vào Khúc Phủ liền ra không được vậy."

"Cái đấy là khó nói. Đại Phu Nhân là khẳng định sẽ làm khó người." Tô Nguyệt Lạp vẻ mặt thành thật.

"Yên tâm, không chết được, không phải chỉ là trở về một chuyến thôi sao? Chờ ta trở về xong liền kể cho người cùng Tiểu Duy nghe một chút chuyện lý thú lúc về nhà, để các người cùng vui vẻ một chút." Khúc Đan Nhi nhẹ nhàng vỗ bả vai Nguyệt Lạp, coi như an ủi. Ông trời ạ! Hiện tại còn muốn nàng đi an ủi người khác? Có lầm rồi hay không?

Bất thành linh, Nguyệt Lạp lại nói một câu: "Đan Nhi, cẩn thận một chút."

"Yên tâm đi, trở về ta sẽ chú ý cẩn thận. Ừ, suy nghĩ kỹ một chút, cũng không chỉ có ta cùng Kinh Tâm trở về nha." Khúc Đan Nhi bình thản nói.

"A? Còn có ai?" Nguyệt Lạp nghi hoặc, chẳng lẽ là do bản thân Vương Gia không đi nên phái người khác thay thế?

Không ngờ, Khúc Đan Nhi sau đó nói một câu, lại đủ để khiến nàng tức hộc máu.

"Ha ha, còn có mấy kiểu phu nữa nha, nhân số không ít, ước chừng là có bốn kiểu phu cơ, còn có cả thị vệ nữa. Có những người này, ta muốn mượn cơ hội mà trốn cũng trốn không thoát." Nói xong, Khúc Đan Nhi tự giễu cười một phen. Những người này, bao gồm cả bốn cái kiểu phu kia, đều là người

Vương Phủ, đều là do Chu quân gia an bài, còn nói là để bảo hộ nàng, nàng lại cảm giác giống như là giám thị nhiều hơn.

"Người cứ như vậy? Còn có tâm tình đùa bỡn ta à?"

"Đúng a, nếu không, người còn muốn như thế nào nữa?"

"Người cùng Kính Tâm, lại có thêm bốn cái kiệu phu, là ý người nói nhân số rất nhiều?" Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

"Đúng vậy nha, có bốn người, tám đôi mắt, tám cánh tay. Còn thiếu gì sao? Ta còn ngại nhân số quá nhiều." Trên đường đi nàng sẽ nghĩ biện pháp, mà thời gian đi đường một ngày kia mới chính là thời cơ tốt nhất.

"Đàn Nhi!" Nguyệt Lạp thực muốn nổi đóa.

"Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, chờ chúng ta trở về lại trò chuyện sau.... Kính Tâm, áo choàng của ta đã cầm đi chưa?" Khúc Đàn Nhi nhẹ nhàng cười một tiếng, chờ Kính Tâm nói cầm rồi, liền kéo Kính Tâm qua, cũng không quản Tô Nguyệt Lạp còn có lời gì muốn nói, trực tiếp lao về phía cửa chính Vương Phủ.

Người trong phòng còn không có kịp phản ứng, bóng dáng của các nàng cũng đã biến mất.

Trước cửa lớn Vương Phủ đã có một cỗ kiệu đã chờ ở bên ngoài.

Khúc Đàn Nhi cùng Kính Tâm đi tới, nàng chậm chậm ngồi vào trong kiệu, phân phó nói: "Khởi hành đi. Không cần đi quá nhanh, Bản Vương Phi muốn nhìn khung cảnh trên đường một chút."

Đi từ Bát Vương Phủ đến Khúc Phủ, đường xá mặc dù không xa nhưng tốc độ cỗ kiệu cũng không nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn 1

Editor: Alex

Cỗ kiệu so với ngồi xe ngựa đương nhiên sẽ lãng phí không ít thời gian. Mà nàng cố ý bỏ xe ngựa lấy cỗ kiệu, chính là muốn lãng phí một chút thời gian. Chỉ ít thời gian ở lại trong phủ sẽ ít đi mấy phần.

Dù có đi chậm hơn nữa thì cỗ kiệu vẫn là sẽ dừng ở trước cửa Khúc Phủ.

Khúc Đàn Nhi từ bên trong kiệu đi ra, giương mắt là có thể nhìn thấy bảng hiệu mạ vàng treo trên cửa chính kia, cảm thấy có chút chóng mặt, mà lúc này đây ngay cả nàng cũng không phân biệt được đến cùng là do ánh nắng quá mạnh hay vẫn là do khó chịu trong lòng.

Quản gia của Khúc Phủ đã sớm chờ ở ngoài cửa. Vừa thấy Khúc Đàn Nhi từ trong kiệu đi ra, có vẻ như cung kính đi ra đón, ánh mắt lại chỉ là quét qua Khúc Đàn Nhi, sau đó không để ý tới nhiều lắm, bỗng nhiên nhìn lại về phía trong kiệu, tựa như đang tìm điều gì đó nhưng lại thấy trong kiệu không còn ai nữa, đáy mắt không khỏi hiện lên một tia khinh miệt.

"Quản gia đang tìm cái gì?" Khúc Đàn Nhi tuy hỏi vậy nhưng trong nội tâm nàng lại rất rõ ràng hành động này của quản gia là có ý gì, đơn giản là xem xét Mặc Liên Thành có cùng đi về nhà hay không.

"Tứ Tiểu Thư, lão nô chỉ là thắc mắc sao Bát Vương Gia không cùng Tiểu Thư trở về?" Quản gia thu hồi ánh mắt nhìn về phía trong kiệu, nghi ngờ hỏi Khúc Đàn Nhi.

"Hỗn xược!" Khúc Đàn Nhi còn chưa nói, Kính Tâm bên cạnh đã lên tiếng, "Chủ tử đã là Vương Phi, không còn là Tứ Tiểu Thư của Khúc Phủ. Hơn nữa, mời quản gia xem lại vị trí của mình. Nhìn thấy Vương Phi lại dám không hành lễ?"

Quản gia tựa như giật mình, nhanh chóng hành lễ, cầu thứ tội.

Tuy nhiên, quản gia lại vụng trộm liếc về phía trong một bóng dáng khác ở cửa chính, gửi đi một cái ám hiệu.

Cái bóng dáng kia cũng chứng kiến tất cả, tranh thủ thời gian nhanh chóng chạy vào trong Nhà Chính.

Khúc Đàn Nhi cười nhạt một tiếng, cũng không đi vạch mặt.

Quản gia là con chó mà Đại Phu Nhân nuôi, điều này nàng đã sớm hiểu được.

Ngày thứ ba về nhà, Đại Phu Nhân đoán chừng đã sớm nghe phong thanh được là Khúc Đan Nhi sẽ về nhà một mình. Nhưng mà vẫn là lo lắng nửa đường có biến, liền gọi quản gia tới đón tiếp. Nếu mà nhận được tin tức nói Mặc Liên Thành sẽ đến, chỉ sợ bọn họ hiện tại không chừng sẽ tự mình canh giữ ở trước cửa đây, làm đủ các trò rồi.

Và lại, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn!

"Kính Tâm, chúng ta đi vào đi." Khúc Đan Nhi nhú mày.

"Vâng." Kính Tâm gật gật đầu, đi theo sau lưng Khúc Đan Nhi, âm thầm lo lắng.

Đi qua đình nhỏ ở đằng trước, tâm tình Khúc Đan Nhi dần dần bình tĩnh. Khúc Phủ cũng không tính là xa xỉ, kiến trúc cũng không hoa lệ. Điều này không phải là do Khúc Giang Lâm nghèo, mà là bề ngoài được công phu tính đến. Binh bộ Thượng thư, chất béo là không ít, nhưng nếu ở trong nhà để một ít đồ vật khiến người ta phải đỏ cả mặt kia, bị vạch tội rồi, cái danh tham quan sẽ không hay.

Vừa vào đến sảnh chính, đã nhìn thấy hẳn là tới rồi.

"Người đã về."

Khúc Đan Nhi mới vừa bước được mấy bước bậc thang, trong phòng liền truyền ra giọng nói âm dương quái khí của nữ nhân nào đó.

Không cần đoán, đó chính là giọng của chính thê Khúc Giang Lâm - Đại Phu Nhân.

"Bẩm Đại Nương, Đan Nhi tới rồi." Là đến, nhưng không phải là trở về. Đã gả ra ngoài rồi, nhà đương nhiên không phải nơi này. Đại Phu Nhân có phải là đang nhắc nhở nàng, mệnh của nàng vẫn thuộc về Khúc Phủ không? Khúc Đan Nhi một mặt bình thản, đáy mắt lại ẩn giấu vẻ đùa cợt.

"Bát Vương Gia không cùng người về nhà?" Đại Phu Nhân nghiêm nghị chất vấn.

Sao lại cảm giác lời này thật lạnh? Khúc Đan Nhi gạt nhẹ áo choàng trên người.

Lúc xuống kiệu, nàng đã để Kính Tâm giúp mình phủ thêm.

Tuy nhiên nàng vẫn ngoan ngoãn đáp lời, "Bẩm Đại Nương, Bát Vương Gia không."

Mặc Liên Thành quả thực không có cùng với nàng trở về, nàng muốn phủ nhận cũng không có tư cách để nói láo.

"Tại sao không cùng về?"

"Bát Vương Gia nói hẳn bề bọn nhiều việc không rảnh." Tại sao? Cái này còn phải hỏi tại sao không ư? Đó là người ta khinh thường không muốn tới!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn 2

Editor: Alex

Người sáng suốt cũng nhìn ra được, điều này nữ nhân kia còn muốn hỏi?

Khúc Đan Nhi nhìn, tiếp tục ôn tồn mềm mại đáp lời Đại Phu Nhân.

Đại Phu Nhân lại tiếp tục hỏi, giọng nói hoàn toàn âm lãnh: "Nghe nói động phòng ngày đó, Bát Vương Gia không cùng người viên phòng, có việc này sao?"

"Tin tức của Đại Nương cũng thật nhanh." Khúc Đan Nhi chẳng chặc đảng hoàng trả lời. Có thể lời này, dùng chẳng chặc đảng hoàng thần sắc tới nói, rất quý dị.

Đại Phu Nhân lạnh lùng hỏi, "Mất mặt, người đứng là vút hết mặt mũi của Khúc gia chúng ta! Hôm nay còn có mặt mũi dám trở về một mình? Người biết mình phải nhận trách phạt gì không?"

Từ đầu tới đuôi trận tra hỏi này đều là giọng của một mình Đại Phu Nhân. Có thể nói, bên trong Khúc Phủ này, nói đến làm chủ cái chuyện này, ngồi trên

chức cao nhất chính là Đại Phu Nhân. Đến mức cái người gọi là Khúc lão gia kia, sợ vợ, cũng chỉ có thể ngồi sang một bên.

Khúc Đan Nhi nói: "Đan Nhi không biết."

"Quản gia, người đứng sang một bên, không được đứng gần nó." Đại Phu Nhân vừa nói, quản gia lập tức thối lui.

"Kính Tâm, người cũng đứng sang một bên." Lúc Đại Phu Nhân mở miệng để quản gia thối lui, cùng lúc đó, Khúc Đan Nhi cũng mở miệng bảo Kính Tâm tránh xa một chút, cũng không đợi Kính Tâm phản ứng, tiện tay đẩy, liền đẩy Kính Tâm ra xa xa.

Khúc lão bà để quản gia thối lui khẳng định là không có chuyện tốt.

Nữ nhi đã gả ra ngoài, cũng chỉ là bát nước đã tạt đi --

"Nữ nhi đã gả ra ngoài, cũng chỉ là bát nước đã tạt đi." Cùng lúc Khúc Đan Nhi vừa mới mặc niệm lời này trong lòng, Đại Phu Nhân cũng hung hăng mắng ra câu này, còn chưa nói xong, đã thỉnh linh hung hăng dội một gáo nước lạnh về phía trước.

Bọt nước bay đầy trời, chuẩn xác không lầm đội về phía Khúc Đan Nhi đang đứng trên bậc thang.

Tí tách, tí tách!

Nước, một giọt một giọt mà nhỏ giọt xuống.

"Đây chính là trách phạt người phải nhận." Đại Phu Nhân một mặt chỉ trích, trong mắt là nồng đậm chán ghét. Chỉ là, khi bà ta nhìn rõ Khúc Đan Nhi bị ướt xong, trong chốc lát, lại không người giận mà ngược lại lửa giận càng lớn!

Hóa ra...

Khúc Đan Nhi vẫn cười yếu ớt như cũ.

Tóc không ẩm ướt, y phục trên người cũng không ẩm ướt, là vì đã sớm chuẩn bị, mà nàng hiện tại cũng có thể nói cho Kính Tâm, tại sao lúc đi ra ngoài lại muốn khoác áo choàng cầm tú. Không tại sao cả, chỉ vì chống nước. Đáng tiếc là dưới chân váy vận khí không có tốt như vậy, hoàn toàn ướt nhẹp nhưng nếu so sánh với chuyện toàn thân ẩm ướt thì tốt hơn nhiều.

"Tiện nha đầu! Mọc cánh rồi? Người còn dám lấy áo choàng cản?!" Đại Phu Nhân giận dữ, vốn là có thể dùng nước trong gáo dội nàng một lần cho xong mà lại không dội được.

"Là Đan Nhi sai, Đan Nhi không nên dùng áo choàng để chặn nước. Nếu như Đại Phu Nhân không cao hứng, con có thể để cho người dội thêm một lần." Khúc Đan Nhi thoáng rụt cổ lại, cúi đầu, lộ ra một bộ dáng sợ hãi nhưng mặt khác, khoe miệng mím chặt lấy, nhìn xuống xúc động cười lớn. Tốt xấu thân phận nàng hiện tại cũng là Vương phi của Bát Vương Phủ, có thể thấy những người này đều không coi nàng là Vương Phi mà đối xử.

Những người này là không muốn chấp nhận mà.

Nhưng, bọn họ lại không có nhận ra điều này.

Lúc này, Đại Phu Nhân thấy nàng mềm mỏng, mà bản thân lại nắm chặt không thả, sẽ lộ ra lòng dạ hẹp hòi, bà ta đành quét mắt lạnh nhìn Khúc Đan Nhi, hung hăng xoay người, tựa như lười nhác lại liếc nhìn nàng một cái, bày ra giọng điệu bố thí của nữ nhân xuất thân danh môn, "Còn không tiến vào? Đứng ở trong đó làm cái gì, muốn làm pho tượng sao? Cũng không biết Khúc Phủ ta mấy đời trước là tạo nghiệt gì, thế mà lại sinh ra một cái nữ nhân bất tài như người, hết lần này lần khác làm mất hết cả mặt Khúc gia ta."

"Vâng, Đan Nhi lập tức đi vào." Khúc Đan Nhi cụp mắt xuống, khẽ cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn 3

Editor: Alex

Vòng một, hắt nước.

Vòng hai... Bất đắc dĩ a!

"Chủ tử?" Kính Tâm lo lắng mà tới gần nàng, đưa tay muốn nhận lấy áo choàng đã ẩm ướt kia của nàng.

"Khụ, không cần, cái này giữ lại, vẫn còn hữu dụng." Khúc Đan Nhi không có để Kính Tâm lấy áo choàng, ngược lại lần nữa khoác áo choàng ở trên người, lúc đi đường cũng cẩn thận từng li từng tí, nhưng lại quý dị.

"Chủ tử vừa rồi không nên đẩy Kính Tâm ra, nếu không..."

"Người ngốc ư, nước tạt đến, người lại có thể ngăn cản được bao nhiêu? Hắc hắc." Khúc Đan Nhi cười ý không sao cả, nhưng mà, đôi mắt đẹp thoáng nhìn trên người Kính Tâm đến một vệt nước cũng không có, không khỏi nói thầm: "Kỹ thuật hắt nước của Khúc lão bà thật đúng là không tầm thường, lại có thể tạt tốt như vậy. Tất cả nước đều tạt lên trên người ta. Bà ta... Có phải đã luyện rất nhiều lần hay không?"

"Chủ tử?"

"Tốt, cái gì nên đến vẫn sẽ đến. Ta hẳn sẽ phải khó chịu một chút. Muốn trách thì trách ông trời đúng là không có mắt, để cho ta rơi xuống nơi này. Sớm biết thế này, năm đó ta đi học chút ma thuật, bay không được, trốn không thoát, cũng có thể được học một chiêu nửa thức dùng ma pháp đi dọa một chút người cũng được. Hối hận a hối hận." Khúc Đan Nhi hơi quệt miệng, bộ dạng không kiên nhẫn nhưng lại nhỏ giọng quá mức, khiến người nghe được không rõ.

Chân phải một bước, bước vào sảnh chính.

"Người muốn chết à, chậm rì rì, còn không mau một chút."

Khúc lão bà chữm mắng, Khúc Đan Nhi vẫn không nhanh không chậm.

Một bên vừa đi lên phía trước, một bên Khúc Đan Nhi vừa tính toán thời gian.

Nàng là đang muốn chờ, chờ cơ hội.

Khúc Đan Nhi khẽ nâng đầu, thuộc hết vị trí của tất cả mọi người trong phòng. Khúc Giang Lâm ngồi ở vị trí chính giữa bên trái, mà Đại Phu Nhân liền ngồi ở bên phải. Sau đó, bên dưới chính là nhị, tam, tứ phu nhân được sắp xếp ngồi theo danh thứ, đến mức mẹ ruột của thân thể Khúc Đan Nhi chỉ có thể đứng... Là đứng sau ngay sau lưng, cách Khúc Giang Lâm không xa.

"Nha đầu chết tiệt kia, còn không vứt áo choàng đi?" Đại Phu Nhân bắt mắt, ánh mắt khi nhìn thấy trên người Khúc Đan Nhi vẫn còn áo choàng còn đang ẩm ướt kia là một mảnh ý lạnh, trừng phạt còn ở phía sau.

"Không nghe thấy Đại Nương của người nói gì sao? Còn không mau vứt áo choàng đi. Cứ để Đại Nương của người tức giận là thế nào?" Cuối cùng Khúc Giang Lâm cũng mở miệng, nhưng vừa mới mở miệng vẫn chỉ biết Đại Phu Nhân. Mà mẫu thân của Khúc Đan Nhi - Cửu Phu Nhân địa vị lại quá hèn mọn, nửa chữ đều không có thể nói, chỉ trừ hướng ai oán ánh mắt kia nhìn chằm chằm nàng.

"Là, Đan Nhi biết rồi." Khúc Đan Nhi nhìn Đại Phu Nhân, lại quét mắt nhìn Khúc Giang Lâm, sau đó cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm áo choàng trên người mình, trong mắt lóe lên một tia quý dị. Cuối cùng, nàng đợi chính là thời khắc này, mà chỗ nàng đứng hiện tại cách Đại Phu Nhân không xa cũng không gần, vừa đủ.

Sau đó...

Phật! Phật!

Áo choàng trên người vừa rơi xuống, lại hung hăng hất lên, lại vung mấy cái.

Nhưng mà, nàng cũng thừa nhận, kỹ thuật vẩy nước nàng không bằng được kỹ thuật hắt nước đến xuất thần nhập hóa như lúc nãy của Đại Phu Nhân, nhưng... Được cái đứng chỗ tốt, nhìn ở một góc độ khác cũng được coi là tư thế hiển ngang!

"Đáng chết, Khúc Đan Nhi, người có phải muốn tìm chết hay không?" Đại Phu Nhân tức giận bèn sư tử hống nhưng hô rồi lại giật mình, nhận ra đã luống cuống bà ta lập tức thu liễm.

"Đại Nương, người làm sao vậy? Làm sao trên mặt lại nhiều nước như vậy, có phải trời mưa hay không? Nha, không đúng rồi, cho dù có là trời mưa thì hiện tại người cũng đang ở trong phòng mà, làm sao có thể bị dính nước mưa được." Khúc Đan Nhi nghi ngờ nhìn Đại Phu Nhân, giống như không rõ vệt nước trên mặt nàng là từ đâu đến, càng không đoán ra vì sao lửa giận của bà ta lúc này lại bốc lên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn 4

Editor: Alex

Chỉ là hiện tại, trên y phục của Đại Phu Nhân đều bị dính nước.

Đặc biệt là, cái khuôn mặt mo kia, trên mặt toàn phần là phần, lớp phần cũng không mỏng mà vì dính nước đã bị nhòe đi không ít.

Khúc Đàn Nhi cúi đầu nhin cười.

Không thể cười, tuyệt đối không thể cười!

"Lão già, ông nhìn xem, đây chính là nữ nhi bảo bối của ông đó. Xem nó đối đãi Đại Nương ta thế nào. Phán rồi, phán rồi!" Đại Phu Nhân thật tức giận.

"Đàn Nhi, ngươi muốn làm gì? Còn không mau xin lỗi Đại Nương của ngươi đi." Khúc Giang Lâm lạnh mặt, cũng không dám nói thêm cái gì về lời lên án của Đại Phu Nhân đối với Khúc Đàn Nhi, tuy nói muốn trách phạt với Khúc Đàn Nhi, nhưng thực tế vẫn tạm thời không dám có hành động gì. Tất cả chỉ vì hấn không thể không nể mặt Bát Vương Phủ.

"Vâng, xin Đại Nương lượng thứ, đều là do Đàn Nhi nhất thời sơ sẩy." Khúc Đàn Nhi dịu dàng ngoan ngoãn xin lỗi.

"Người đâu, đóng cửa." Đại Phu Nhân giận dữ, xoay người sang chỗ khác, đi về phía chỗ mà ngồi xuống, hung hăng hướng về quần gia phân phó nói.

Lời này vừa nói ra, trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở.

Đóng cửa làm gì? Đương nhiên là để thực hiện gia pháp chứ sao.

"Đại tỷ, hà tất phải tức giận như vậy, tỷ vẫn nên bớt giận một chút. Dù nói thế nào đi nữa, hiện tại Đàn Nhi đã là Bát Vương Phi rồi, thân thể là quý giá." Nhị Phu Nhân thấy Đại Phu Nhân nói muốn đóng cửa, tựa như có chút không đành lòng, nhưng bên trong thế nào, ai có thể hiểu được? Nhị Phu Nhân cũng có thể có tiếng nói trong cái quý phủ dù sao cũng là do phúc sinh được con! Sinh ra một vị Quý Phi Nương Nương.

Bình thường Đại Phu Nhân cũng phải nể mặt mũi Nhị Phu Nhân một chút.

"Đúng vậy, Đại tỷ à Nhị tỷ nói đúng, Đàn Nhi hiện tại đâu còn như xưa nữa. Nó bây giờ tỷ không quản được nữa, nhờ làm nó bị thương hay đụng cái gì, truyền ra ngoài, sẽ thành đại sự mất." Tam Phu Nhân cũng xía vào, quét mắt nhìn Khúc Đàn Nhi đứng ở một bên không nói gì. Tuy nhiên lời nói nghe có vẻ quan tâm, nhưng trong mắt một chút âm áp cũng không thấy.

Mà những này, không thể nghi ngờ là có ý đồ thêm dầu vào lửa.

Mang mấy phần châm chọc cũng là nhắc nhở Đại Phu Nhân, Khúc Đàn Nhi cũng không còn là người bà ta có thể quản.

Mà điều này đối với Đại Phu Nhân vốn đã quen chèn ép Khúc Đàn Nhi, loại chuyển biến này thực sự khó tiếp nhận, dường như vốn là một thứ mà bà ta có thể tùy tiện giẫm, giờ đây lại có thể cười lên đầu mình. Cái cảm giác này không phải ai cũng có thể chịu được. Huống chi, nữ nhi do Đại Phu Nhân sinh hạ, cũng là một nhân vật lớn, là chính phi được gả cho Đại Vương Gia.

Chính vì thế nên Đại Phu Nhân mới có thể không hề để Khúc Đàn Nhi ở trong mắt.

"Đại Phu Nhân, muội..." Cửu Phu Nhân sợ hãi, vốn định nói đỡ một hai câu.

"Ngươi im miệng! Nơi này còn chưa đến lượt ngươi nói chuyện."

Cửu Phu Nhân vừa mở miệng, Đại Phu Nhân liền quét qua một tia sắc lạnh, liền giận mắng.

Lập tức, Cửu Phu Nhân liền im lặng.

Khúc Giang Lâm sắc mặt đen như đất nòi, nói: "Phu nhân, Đàn Nhi mặc dù không đúng nhưng dù sao nàng cũng đã là Bát Vương Phi. Nếu truyền đến tai Bát Vương Gia sợ Khúc Phủ sẽ đảm đương không nổi."

"Ông cho rằng Bát Vương Gia sẽ còn có thể đến đòi công đạo vì nàng? Đừng nằm mơ! Tân hôn cũng không có ở lại trong phòng, về nhà cũng đi một người. Cho dù bây giờ nàng có chết Bát Vương Gia hẳn còn phải cảm tạ chúng ta. Hơn nữa, mẹ thế nào con liền thế đấy, nghe nói ngày đầu tiên tân hôn nó đã có cử chỉ lỗ mãng rồi, không hề biết kiềm chế khiến cho Bát Vương Gia ghét bỏ."

Lời này của Đại Phu Nhân tuy độc ác, nhưng lại làm cho người không thể phản bác.

Khóe miệng Khúc Đàn Nhi giật nhẹ.

Phu nhân quả thực nói đúng điểm trên.

Ở cái xã hội trọng nam khinh nữ hà khắc này, nữ nhân không dựa vào nam nhân nhất định không có cách nào sống. Còn có, mệnh của những nữ nhân lấy chồng lại không được sủng ái cũng ti tiện như sâu kiến. Lấy mẫu than của nàng là Cửu Phu Nhân làm ví dụ, gả cho Thượng Thư ư? Ở trong cái nhà này đừng nói là muốn địa vị, bình thường nổi giận cũng không dám kêu một tiếng.

Khó chịu! Vô vị.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sùng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sùng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Đóng cửa, thi hành gia pháp 1

Editor: Alex

Đóng cửa, thi hành gia pháp.

"Đóng cửa, thi hành gia pháp."

Đại Phu Nhân vừa dứt lời, trong lòng Khúc Đan Nhi lại lần thứ N thở dài một trận, quả nhiên, màn kịch chủ đạo này vẫn muốn trình diễn.

Lần một, hất nước.

Lần hai, gia pháp, thật đúng là bài bản, một chút cũng không sai.

"Chũ..." Kính Tâm có chút gấp gáp.

"..." Khúc Đan Nhi lắc đầu, cười nhạt với Kính Tâm một cái, cũng là để an ủi Kính Tâm.

Cửa, một tiếng cọt kẹt, đóng lại.

Lập tức, trong phòng, yên tĩnh đến quỷ dị, một chút âm thanh cũng không có.

Mà lúc này, quân gia từ trong phòng đi ra, trong tay bụng một cái mâm có một thanh gỗ được vót trơn mịn một đầu, khiến người xem không khỏi sợ hãi.

Thi hành gia pháp.

"Thi hành gia pháp."

Lần thứ N, Khúc Đan Nhi lại thầm nói trong lòng lời tiếp theo của Đại Phu Nhân. Hai năm qua, nàng lăn lộn ở Khúc Phủ này cũng không phải là vô dụng, chỉ cần là người bên trong Khúc Phủ, nhìn thấy nàng sẽ nói gì nàng đã thuộc lòng.

Từ lúc bắt đầu đến kết thúc, trong phòng có rất nhiều người, người thì ngồi người thì đứng, nhưng không một ai sẽ đứng ra nói một câu giúp nàng. Nếu không phải là đang cười trộm thì cũng chính là thờ ơ, lạnh tình đến tuyệt đối.

"Người nói xem, hôm nay đã phạm phải mấy điều trong gia quy?" Đại Phu Nhân lấy thanh gỗ ra, âm trầm hỏi Khúc Đan Nhi.

"Xin Đại Phu Nhân dạy bảo." Khúc Đan Nhi cúi đầu, chờ đợi cái thanh gỗ kia vụt xuống, hai tay nắm chặt, đây vẫn là lúc phải nhịn xuống nên vẫn phải lại tiếp tục chịu đựng.

Bỗng dưng lúc này nàng lại hối hận, ngày gả vào Bát Vương Phủ, đáng lẽ nàng nên nghĩ cách để chuẩn bị trốn đi. Như vậy giờ khắc này kết cục nàng cũng sẽ không thảm như vậy.

"Một, người phạm phải điều một của Khúc gia, mục tôn vô trường*, có đáng đánh hay không?"

"Nên đánh." Khúc Đan Nhi trả lời.

"Hai, người phạm vào điều bảy của Khúc gia, gả chồng theo chồng lại không hầu hạ tốt phu quân, có đáng đánh hay không?"

"Nên đánh."

"Ba, người..."

"Nên đánh." Làm ơn có đánh thì nhanh lên một chút đi, nàng đang đợi đây.

Khúc Đan Nhi hơi mất kiên nhẫn, một hai ba gì đấy này, hết một cái rồi lại một cái, lại còn mấy cái nữa, Đại Phu Nhân nói không thấy mệt, thì nàng nghe cũng đã thấy phiền. Hơn nữa, Đại Phu Nhân là đang ngồi nói, đương nhiên sẽ không thấy mệt, nàng đứng đáp lời sẽ đau thắt lưng nha.

"Vậy người nói nên đánh mấy cái?"

"Tùy người." Đại Phu Nhân hỏi trực tiếp, Khúc Đan Nhi càng đáp đơn giản, trực tiếp thuận theo ý của bà ta, bà ta muốn thế nào thì làm thế đó, chỉ cần đừng đánh chết người là được rồi, tuy nhiên người bị đánh kia là chính bản thân nàng.

"Tốt, cái này là người nói."

"Con..."

Ba!

Khúc Đan Nhi vốn định nói gì đó, nhưng miệng vừa nói được một chữ con, nguyên thanh gỗ to liền mạnh mẽ vút vào sau lưng nàng, mà cú đánh này khiến cả người nàng thiếu chút nữa mất thăng bằng mà ngã nhào về phía trước.

Đau nhưc!

Thật rất đau, đau đến thấu xương!

Lúc thanh gỗ quất xuống, đau đón trong nháy mắt từ sau lưng tập kích toàn thân, đau đến mức khiến nàng như chết lặng.

"Chủ tử." Kính Tâm giật mình, lập tức muốn xông tới đỡ đòn thay Khúc Đan Nhi.

"Dừng, không được tới." Ánh mắt Khúc Đan Nhi quét qua, nàng lạnh lùng trừng mắt nhìn Kính Tâm, chỉ ngẩng đầu một chút, đôi mắt lại trở nên lạnh lẽo, rồi lại nhanh chóng cúi đầu, động tác quá nhanh, khiến người khác không biết làm thế nào, mà Kính Tâm lúc này lại gắng gượng ngừng bước, không dám tiến gần về phía trước một bước.

Mỗi thù này, Khúc Đan Nhi nàng sẽ ghi nhớ, người cần trả sẽ phải trả, cuối cùng sẽ có một ngày, nàng muốn bọn họ phải trả lại, một phần cũng không thiếu.

Ba!

Thanh gỗ lần thứ hai đập xuống, đánh ác hơn, cũng bởi vì nặng tay mà cả người Khúc Đan Nhi đều mất cân bằng đổ về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sùng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sùng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đóng cửa, thi hành gia pháp 2

Editor: Alex

Nàng nhìn.

Khúc Đan Nhi cắn răng một cái, hai tay siết chặt, cuối cùng vẫn đem chửi mắng tràn đến bên miệng nuốt xuống, lưng vẫn ưỡn thẳng, đầu hơi thấp xuống, chờ cái đánh thứ ba giáng xuống.

Nhưng mà...

"Bát Vương Gia đến."

Bất thành linh, nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Đại Phu Nhân vừa mới giơ tay lên, còn chưa kịp đánh xuống, bên ngoài liền có tiếng hô liền dừng lại, rốt cuộc cũng đánh xuống nổi.

Lúc nghe thấy Mặc Liên Thành đến, Khúc Đan Nhi cũng chỉ là hơi nhú mày, cũng không có ý tứ gì, càng không quan tâm lắm. Nàng ngẩng đầu nhẹ, quét mắt nhìn thanh gỗ vẫn còn lơ lửng trên cao muốn đánh mà không đánh được xuống kia, khóe miệng dương dương, tựa như cười nhưng lại nụ cười lại quá lạnh lẽo.

"Đại Phu Nhân, Đan Nhi vẫn chờ người dùng thanh gỗ đánh con đây." Khúc Đan Nhi khẽ mỉm cười, rất tốt bụng nhắc nhở Đại Phu Nhân nhanh dùng thanh gỗ đánh xuống, như thế xong da của nàng liền có thể mềm xuống, tránh việc nàng cứ phải căng da chịu đựng như vậy, khiến nàng thật khó chịu.

"Xem ta có đánh không..." Đại Phu Nhân âm trầm cắn răng một cái.

"Bát Vương Gia đến!"

Đại Phu Nhân vừa muốn đánh, lại truyền đến một tiếng thông báo. Hơn nữa, âm thanh cũng càng lớn tiếng hơn một chút, tựa như là muốn nói với phu nhân, Mặc Liên Thành cũng sắp đến nơi rồi.

"Đại Nương, ngài mau đánh đi." Khúc Đan Nhi thấy Đại Phu Nhân do dự, tuy cảm giác bị đánh không dễ chịu, nhưng lại nảy lên ý xấu, vẫn lại tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, để đám lửa này lại tiếp tục điên cuồng thiêu mạnh hơn một chút.

Mặc Liên Thành đã đến, ngược lại nàng muốn xem xem, đòn thứ ba của Đại Phu Nhân đây có dám đánh xuống hay không.

Hiện tại cửa phòng đóng kín rồi, tuy nhốt được người nhưng cũng không nhốt được phong thanh, nàng đang đánh cược, cược xem Đại Phu Nhân có cái lá gan hay không. Vì dù nói thế nào đi nữa, trên danh nghĩa nàng vẫn đường đường là Bát Vương Phi.

"Người là ngựa da phải không? Ta đánh không chết người, ta..."

"Bát Vương Gia đến!!!"

Không biết là cố ý hay vẫn là trùng hợp, mỗi lần Đại Phu Nhân muốn đánh xuống, thì ngoài cửa kiểu gì cũng sẽ vang lên tiếng hô như vậy, khiến thanh gỗ trên tay bà ta muốn đánh xuống cũng không được, mà không đánh xuống được, lửa giận trong lòng bà ta lại không dập xuống được.

Nhưng mà xem như Đại Phu Nhân thật sự là rất muốn đánh thì lúc này cũng đã bỏ lỡ cơ hội rồi, vì...

Cửa, cột kẹt một tiếng mở ra, Mặc Liên Thành đi tới, sau lưng còn có Vu Hạo đi theo.

Mặc Liên Thành hơi nhướng mày, ánh mắt lạnh nhạt quét qua, cũng không để ý đến những vị phu nhân lớn nhỏ trước còn đang ngồi nãy đã đứng lên, nhưng quét mắt qua một chút hẳn cũng không bỏ qua được cảnh Đại Phu Nhân thấy hấn tiến vào thì vội vàng nhét thanh gỗ vào tay quần gia.

"Bát Vương Gia đến từ lúc nào vậy? Đều do bọn người hầu, thấy Bát Vương Gia đến cũng không thông báo một tiếng gì hết. Tới đây, tới đây, mời Bát Vương Gia ngồi." Khúc Giang Lâm là người đầu tiên lấy lại tinh thần, tươi cười vẫy vẫy, lập tức nhường lại ghế chủ vị cho Mặc Liên Thành.

"Bát Vương Gia mời ngồi, thật sự là thất lễ." Đại Phu Nhân nở nụ cười giả tạo nhưng cũng không quên hung ác trừng Khúc Đan Nhi vẫn đứng thờ ơ kia. Mặt giận dữ đến đen lại, trừng mắt nhìn Khúc Đan Nhi nhưng đáng tiếc là Khúc Đan Nhi vẫn đứng yên không động, trực tiếp làm lơ ám chỉ Đại Phu Nhân, lơ đi không quan tâm.

Bây giờ mới nghĩ đến nàng sao? Tiếc là hiện tại sau lưng nàng rất đau, tâm tình cũng không tốt nổi, tạm thời không có tâm tư đi để ý tới bà ta.

Mặc cho Đại Phu Nhân liên tục nháy mắt ra hiệu, ngược lại Khúc Đan Nhi chỉ cười nhạt một tiếng đáp, ý là có chủ tâm muốn làm bà ta tức chết.

Mất bản tiểu thư đây không tốt lắm nha, hoàn toàn là nghi hoặc, thật sự xem không hiểu, bà ta là bị làm sao đây?

Lúc này, không chỉ Đại Phu Nhân, ngay cả Khúc lão gia thấy thế sắc mặt cũng biến khó coi...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Nàng muốn ới, ghê tởm muốn chết 1

Editor: Alex

"Đàn Nhi, còn không mau đi qua, Bát Vương Gia đang chờ con đấy." Đại Phu Nhân ngoài mặt cười nhưng lại hung ác trừng nàng một chút, có vẻ như ôn hòa đi tới, tránh đi ánh mắt của Mặc Liên Thành, duỗi tay ra, giả bộ thân thiết đẩy Khúc Đan Nhi. Nhưng mà, lúc ngón tay chạm đến bên hông Khúc Đan Nhi, từ khe đấy, đôi thành bóp mạnh, lại còn cố tình vận mạnh thêm một cái...

"A...!... Ha ha, Đàn Nhi biết à." Khúc Đan Nhi tươi cười có chút vụn vặt, không ngờ đại phu nhân thế mà còn giờ chiều này với nàng. Tính sai rồi, tính sai trăm trọng rồi. Phần lưng vốn là đã đau muốn chết, sau đấy lại còn bị Đại Phu Nhân bóp như vậy, nàng thật sự là đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng, nước mắt đảo quanh, nhưng lại cứng rắn để cho nàng nuốt xuống.

Một người có thể giả bộ yếu đuối, nhưng nàng tuyệt không cho phép mình biểu lộ sự mềm yếu chân thật của mình trước mặt người khác.

Bước chân Mặc Liên Thành không nhanh không chậm, vạt áo nhẹ phẩy rồi ngồi lên vị trí chủ tọa, Khúc Giang Lâm tranh thủ thời gian sai người dâng trà.

Hắn ưu nhã bưng lên trà nóng, thổi một chút, ngược mặt cười nhạt mà nhìn Khúc Đan Nhi. Hành động vụng trộm Đại Phu Nhân hẳn nhìn ra rõ ràng, nhưng cũng không đi vạch trần, ngược lại quan tâm hỏi, "Làm sao, thân thể Vương Phi không thoải mái sao?"

"Không, Đàn Nhi rất tốt, tạ Vương Gia quan tâm." Khúc Đàn Nhi nhẹ giọng đáp, cúi đầu, hung hăng trợn mắt một cái. Nếu có lúc nào sói ân cần hỏi thăm dê, tuyệt đối đừng coi là đó là ý tốt, tâm hắc vốn còn đen hơn tâm của Khúc lão bà. Tuy lòng nghĩ vậy nhưng mặt ngoài vẫn là ôn nhu hỏi: "Tại sao Vương Gia hôm nay đột nhiên lại đến, không phải hôm qua Vương gia đã nói sẽ không cùng Đàn Nhi trở về sao?"

"Bản Vương nói không đi lúc nào?"

"Chính là... Có lẽ là do Đàn Nhi hiểu sai ý Vương gia." Khúc Đàn Nhi vừa ngẩng đầu liền muốn mở miệng mắng to, nhưng suy nghĩ một chút, thời gian và địa điểm đều không được, câu chuyện bỗng chốc trở nên như vậy, hoàn mỹ vô khuyết không có khe hở.

"Làm sao? Nhạc phụ đại nhân có trách nằng không cùng Bản Vương trở về sao?" Mặc Liên Thành nhân nhả hơi lên một câu, hỏi nghe vô cùng tùy ý, con người trong trời lại như có như không mà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xảo tuyệt mỹ kia, tựa như đang nghiên cứu gì đó.

"Vâng..."

"Bát Vương Gia thật biết nói đùa. Chúng ta làm sao dám trách Đàn Nhi đây, lại càng không dám trách Bát Vương Gia." Đại Phu Nhân tranh thủ cướp lời cười tươi nói. Lúc nghe thấy Khúc Đàn Nhi "Vâng" một cái, tâm bà ta đều run rẩy.

Mặc Liên Thành không để ý Đại Phu Nhân, vẫn tiếp tục hỏi Khúc Đàn Nhi. "Vẫn là nhạc phụ đại nhân thi hành gia pháp với người?"

"Này ngược lại là..."

"Bát Vương Gia thật sự là nói giỡn, Đàn Nhi hiện tại là Bát Vương Phi, chúng ta làm sao dám đây. Hơn nữa..." Đại Phu Nhân lại một lần nữa cắt ngang lời Khúc Đàn Nhi, thế nhưng bà ta còn chưa nói xong đã lại bị Mặc Liên Thành cắt ngang.

"Bản Vương không hỏi người." Mặc Liên Thành nhân nhặt liếc mắt nhìn Đại Phu Nhân, giọng điệu mặc dù bình thản, cũng nghe không ra trách cứ ý vị, nhưng mơ hồ trong đó lộ ra một tia uy nghiêm, đủ dọa Đại Phu Nhân đến mức không còn dám lơ đãng.

"Vâng vâng vâng, Bát Vương Gia nói phải." Đại Phu Nhân sắc mặt xấu hổ, chỉ có thể gật đầu vâng dạ.

Khúc Đàn Nhi thấy, cũng không khỏi cảm thán, khác biệt giữa người và người quả thật lớn, trách không được Tô Nguyệt Lạp từng nói với nàng, có quyền thế có địa vị thì cái gì cũng không sợ. Xem ra, nàng ra nói đúng, chỉ tiếc... Nàng vẫn khịt mũi coi thường.

"Ái phi, đứng cùng sẽ mệt chút nha, sao không ngồi xuống." Mặc Liên Thành cười nhặt nhìn về phía Khúc Đàn Nhi, ánh mắt ra hiệu về phía cái ghế phía sau nàng, muốn chính nàng hiểu ý mà ngồi xuống.

Nữ nhân này, giả bộ thật đúng là không phải hạng phổ thông. Đến lúc thế này rồi mà vẫn là một bộ dạng muốn chết không muốn sống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sùng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sùng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nàng muốn ới, ghê tởm muốn chết 2

Editor: Alex

Một câu ái phi, Khúc Đàn Nhi sững sờ cứng cả người, sau lại rùng mình, lạnh run, đến mức toàn thân nổi da gà.

Nàng muốn ới, ghê tởm muốn chết.

Thế nhưng, lại giống như là một cái cơ hội. Nàng không khỏi giả bộ khiếp đảm, khiếp sợ cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu thật nhanh liếc nhìn Đại Phu Nhân một chút, lại đối mặt với Mặc Liên Thành, âm ức nhỏ giọng nói: "Đàn Nhi không dám." Ánh mắt ai oán, giọng điệu lại lộ ra sợ hãi, thân thể còn vô tình hay cố ý run rẩy một chút.

Trong nháy mắt nàng lại diễn ra một màn mỹ nhân yếu đuối tuyệt sắc ngán lẹ, muốn nói lại ngừng, đau khổ đáng thương.

Bên ngoài cùng bên trong kết hợp, đẹp đến mức có chút quá mức...

Mặc Liên Thành cũng không được nhìn trong nháy mắt bỗngngx thất thần.

Dù biết rõ là nàng đang diễn trò.

"Bát Vương Gia muốn con ngồi thì con ngồi đi." Khúc Giang Lâm hung ác trừng Khúc Đàn Nhi, lông mày run lấy lấy, giống như sắp nổi giận đến nơi rồi.

"Đàn Nhi vẫn không dám."

Gấp cái gì?

Vừa mới còn không cho nàng ngồi, hiện tại tỏ ra tốt bụng làm gì? Hiện tại nàng đứng nói chuyện cũng không bị đau eo.

Nàng cũng là bất đắc dĩ nha, ai kêu hiện tại có người nên phải chịu tội.

"Còn không mau ngồi." Đại Phu Nhân cũng trừng nhìn nàng.

"Thế nhưng mà... Đàn Nhi vẫn là không dám." Khúc Đàn Nhi ai oán nhìn cái ghế phía sau, lại cẩn thận từng li từng tí lên nhìn Đại Phu Nhân, mười ngón tay nhỏ nhắn đan cùng một chỗ, một bộ dạng run rẩy mười phần, cho dù là người không sáng suốt cũng nhìn ra được hành động của nàng ám chỉ là đang sợ người nào.

"Không dám? Nàng đang sợ cái gì?" Mặc Liên Thành gạt nhẹ khóe miệng, theo lẽ tự nhiên mà thuận theo nàng hỏi một câu.

Nhưng mà, hẳn không phải nên hỏi nàng đang sợ cái gì, mà là nàng bị người đánh mấy roi chứ.

"Đại Nương, Đàn Nhi có thể ngồi xuống sao?" Khúc Đàn Nhi cũng không gấp gáp, trực tiếp liền hướng ánh mắt về phía Đại Phu Nhân.

Câu hỏi này lại giống như nói, người nàng sợ chính là Đại Phu Nhân...

"Người, ta..." Đại Phu Nhân gạt mình, không có nghĩ đến Khúc Đàn Nhi sẽ dám hướng mũi nhọn về phía bà ta.

"Đại Nương, Đàn Nhi có thể ngồi xuống sao?" Khúc Đàn Nhi nhỏ giọng, không sợ phiền mà hỏi lần nữa, lời nói giống hết nhưng khác biệt chỉ là giọng điệu so với lời vừa nói một tiếng lại một tiếng càng thêm một phần u oán, lại càng càng nhiều hơn ý sợ hãi.

"Bát Vương Gia muốn con ngồi thì con cứ ngồi."

"Nhưng mà, chỗ ngồi kia là của Đại Nương, Đàn Nhi ngồi, sợ Đại Nương sẽ không vui, nếu Đại Nương không vui, Đàn Nhi sẽ lại bị..."

"Con xem mình đang nói nói gì vậy, hiện tại con đã là người của Bát Vương Gia, cũng chính là Bát Vương Phi, ta sao dám không vui đây. Con xem, con đã đứng lâu như vậy, cũng sẽ mệt đi, ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc." Đại Phu Nhân khẽ mỉm cười, không khỏi Khúc Đàn Nhi đem nói cho hết lời, trực tiếp đi đến Khúc Đàn Nhi bên người, vươn tay đem nàng cho vịn ngồi xuống.

Mặt treo mỉm cười, động tác nhu hòa, chỉ trừ, cái tay vươn đến bên hông Khúc Đàn Nhi kia lại một lần nữa từ đờ biến thành bóp.

"Tạ ơn Đại Nương." Khúc Đàn Nhi cắn răng.

"Đều ngồi đi." Mặc Liên Thành nhàn nhạt đảo mắt qua mọi người còn đang đứng yên không dám động gì.

"Vâng vâng." Khúc Giang Lâm lập tức đáp lời, lời kéo Đại Phu Nhân hướng ra ghế ngồi xuống.

Mà đối mặt Vương Bát Gia, thiếp thất to to nhỏ nhỏ còn lại không có tư cách ngồi chung, chỉ có thể đứng vèn vèn ở một bên.

Không một người nói chuyện, đại sảnh quá yên tĩnh.

Sau một khắc.

"Đại Nương con mắt người không thoải mái sao?" Khúc Đàn Nhi nghi ngờ nhìn Đại Phu Nhân, không rõ ràng cho lắm. Nàng không phải con giun trong bụng Đại Phu Nhân, tự nhiên là không thể đoán được ánh mắt Đại Phu Nhân ám chỉ ý gì... Tuy nhiên, nàng không thể không để ý đến Đại Phu Nhân đang liếc mắt nhìn âm trà trên mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ôn nhu thì thâm cũng có thể tức chết người 1

Editor: Alex

"Đàn Nhi mau dâng trà." Đại Phu Nhân biến sắc, nén giận, vẫn là cần nói ra.

"Ồ." Khúc Đàn Nhi gật gật đầu, tỏ ý là đã hiểu. Nàng quả thực thấy hơi khát nước, đúng là cần phải rót cho mình chén trà. Sau đó, cầm ấm trà, đổ nước

trà vào chén không để trước mặt mình, rồi bùng lên, rất nghe lời mà uống vào.

Nàng thừa nhận lần nữa... Nàng thật sự, thật sự cố ý hiểu sai ý tứ của Đại Phu Nhân. Huống chi, nàng thấy có phần không công bằng, đều là người với người, tại sao nàng đến lâu như vậy rồi, nửa giọt nước cũng không uống được đến, vì sao Mặc Liên Thành vừa đến lại muốn người khác phải hầu hạ?

"Ý ta là, Đản Nhi rót trà cho Bát Vương Gia." Đại Phu Nhân kìm nén kiên nhẫn nhắc lại.

"Ồ... Bát Vương Gia uống trà." Khúc Đản Nhi không nhanh không chậm cầm ấm trà lên, đổ vào chén trà trước mặt Mặc Liên Thành, cái miệng nhỏ nhắn tinh xảo xinh đẹp khẽ nhếch một cái, mang theo ý cười nhàn nhạt, chọc người thương yêu.

Mặc Liên Thành chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái, cũng không nói cái gì, nâng chén trà lên muốn uống, nhưng mà trà vừa mới tiến đến miệng liền như ngưng, tất cả động tác khác dừng lại toàn bộ.

Hắn không động, những người còn lại nghĩ cũng không dám nghĩ động, ánh mắt toàn bộ chăm chú nhìn về phía hắn bên này.

"Trà này..."

Hắn vừa nói, đám người trong phòng ngay cả thở mạnh cũng chẳng dám.

Khúc Đản Nhi vốn cũng nhìn Mặc Liên Thành, nhưng lúc hắn nói ra một chữ kia, ánh mắt nàng liền từ trên người hắn chuyển hướng về phía chén trà đang ở trên tay mình, sau đó lại tiếp tục tinh tế thưởng thức hương vị trà... Tuy nhiên trà này đúng là có chút lạnh, cũng hơi nồng một chút.

"Lạnh." Mặc Liên Thành nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, nói ra chữ cuối cùng, ánh mắt hơi đảo qua Khúc Đản Nhi, ánh mắt bên trong mang theo một tia như có điều suy nghĩ.

"Lạnh? Cái gì lạnh..." Đại Phu Nhân sững sờ, không rõ ràng cho lắm, nhưng đến lúc ánh mắt ghim đến chén trà bị đặt lại trên bàn lập tức hiểu ra: "Đản Nhi, con xem lại trà đi kia. Trà đã lạnh rồi, con làm sao lại rót cho Bát Vương Gia uống, con không..."

"Đản Nhi cũng không muốn, nhưng mà vừa rồi là Đại nương muốn Đản Nhi rót trà mà." Khúc Đản Nhi một trận ủy khuất, giọng mang nghẹn ngào.

"Con vừa rồi không phải đã uống trà rồi sao? Lạnh cũng không nói, còn làm hại Vương Gia cũng phải uống trà nguội!"

"Đản Nhi cũng muốn nói, nhưng mà Đại Phu Nhân cũng không cho Đản Nhi cơ hội." Khúc Đản Nhi run rẩy một chút, ý sợ hãi trên mặt lại càng nhiều. Vừa rồi gọi Đại Nương, sau đó lại xưng Đại Phu Nhân. Nàng cái gì cũng không giỏi nhưng nói về giả bộ thì không ai bằng nàng, tuyệt đối có thể khiến bọn họ tức đến chết, nếu không, chẳng nhẽ hai năm này nàng phải lăn lộn là toi công.

"Vậy người liền chết đi..."

"Quản gia, còn không mau đổi trà." Khúc Giang Lâm vội vàng ngắt lời Đại Phu Nhân, cái trán bắt đầu đỏ mồ hôi lạnh.

"Vâng lão gia, nô tài lập tức đi ngay." Quản gia lập tức bùng ấm trà đã lạnh đi, vài bước chân đã đi ra cửa phòng.

"Không cần, Bản Vương cũng đã đi được một lúc rồi, bây giờ hắn nên trở về." Mặc Liên Thành khoát khoát tay, đứng dậy, bộ dạng giống như tính toán muốn rời đi.

"Bát Vương Gia vừa mới đến, sao lại nói đi là đi đây? Nếu Bát Vương Gia không chê, trước hết ở lại quý phủ mấy ngày. Dù sao như vậy cũng tốt, để thần cùng phu nhân dạy Đản Nhi thêm một chút thứ, không thể để Đản Nhi dẫn đến tai họa gì." Khúc Giang Lâm thấy Mặc Liên Thành muốn đi, lập tức lên tiếng giữ lại.

"Không cần, Bản Vương lại cảm thấy, nữ nhân yếu đuối giống nàng có thể gây ra chuyện gì?" Mặc Liên Thành quét mắt dịu dàng nhìn về phía Khúc Đản Nhi đang ngoan ngoãn, ánh mắt đảo về phía Khúc Giang Lâm, tuy nhiên thái độ cũng không phải là cường ngạnh, nhưng cũng lộ ra một phần uy nghiêm không cho người khác nói thêm được gì.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sủng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sủng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ôn nhu thì thâm cũng có thể tức chết người 2

Editor: Alex

"Tất nhiên nếu Bát Vương Gia đã không muốn ở lại trong phủ, vậy cứ để thần cho người chuẩn bị tốt thịt rượu..." Khúc Giang Lâm lại thay đổi sang chủ ý khác.

"Nhạc phụ đại nhân thực sự muốn giữ lại Bản Vương đến như vậy?"

"Bát Vương Gia suy nghĩ nhiều, thần cũng không có ý tứ khác." Khúc Giang Lâm nghe xong, lập tức nghe ra ý tứ bên trong lời của Mặc Liên Thành, trong lòng một trận run rẩy, kịp thời trả lời một câu.

"Là Bản Vương suy nghĩ nhiều hay vẫn là nhạc phụ đại nhân khắt trương thái quá?" Mặc Liên Thành cười nhạt, giọng điệu bình thản.

"Cái này, cái này..." Khúc Giang Lâm cả người toát mồ hôi lạnh, không phản bác được, ánh mắt chuyển về phía Khúc Đan Nhi, lập tức lại có chủ ý mới: "Đan Nhi từ trước đến nay chưa từng ra khỏi cửa phủ, thế nên lần này trở về, không biết Bát Vương Gia có thể để tiểu nữ ở nhà thêm ít nhiều ngày hay không? Thần sợ nó tự dưng đổi hoàn cảnh không quá quen, cho nên..."

"Ồ, thật sao?"

"Mong Bát Vương Gia thông cảm. Thần đối với nữ nhi này vẫn luôn sủng ái vô cùng, nên cũng nghĩ muốn nói chuyện thêm nữa với nó."

"Ý nàng thế nào?" Mặc Liên Thành ánh mắt liền chuyển, hỏi Khúc Đan Nhi ý tứ.

"Vương gia hỏi tiếp?" Khúc Đan Nhi khoe miệng giật một cái, trong lòng là một trận phiền muộn. Hai tên này nữa, cho dù là đang quang minh chính đại đấu nhau hay là dùng ám chiêu đi chăng nữa, bọn hắn muốn đấu thì đấu đi. Tại sao lại kéo câu chuyện lên người nàng?

"Ừ, là đang hỏi nàng." Mặc Liên Thành trả lời một câu.

"Tất cả nghe theo cha... Không phải, là nghe đại phu... Không đúng, là tất cả nghe theo ý Vương Gia." Khúc Đan Nhi cân nhắc một cái, sau đó trả lời hẳn một câu, ánh mắt chuyển hướng Khúc Giang Lâm nhưng lời nói đến một nửa, đột nhiên cảm thấy không đúng, lại nhìn về phía Đại Phu Nhân, lời nói ra, chưa nói xong, lại sợ cảm giác không ổn, sau cùng ánh mắt lại nhìn về phía Mặc Liên Thành, cuối cùng cũng tìm ra được đáp án, mà lời cũng nói xong.

Nhìn xem, nàng đúng là người biết nhìn sắc mặt nha. Nàng nói xong một câu sắc mặt mọi người đều biến ảo như vậy, như vậy khẳng định quyết định vừa rồi của nàng là thật chính xác đi.

"Chẳng lẽ Đan Nhi không muốn ở lại cùng cha nhiều hơn một chút sao? Dù sao..."

"Không muốn."

"Đan..." Khúc Giang Lâm đen mặt lại, càng là xấu hổ đến không biết chui vào đâu, thế nhưng lại ngại có Mặc Liên Thành ở đây, dù giận cũng không liều được, có giận cũng không được thể hiện ra, chỉ có thể kìm nén.

"Đại Phu Nhân nói, nữ nhi đã gả ra ngoài liền như gạo nước đã dội đi." Ai, nàng cũng không muốn nói tuyệt tình đến như thế, nhưng...

"Con xem mình đi cái đứa nhỏ này, Đại Nương của con thuận miệng mới nói như vậy thôi mà con cũng coi là thật."

"Thế nhưng mà lúc này đóng cửa..."

"Thôi được rồi, nếu là con đã không muốn ở lại, vậy con nên cùng Bát Vương Gia trở lại phủ đi. Lúc rảnh rồi thì nên trở lại thăm nhà một chút." Khúc Giang Lâm sợ nàng lại nói ra những lời không nên, tranh thủ thời gian liền cắt ngang lời nàng, cũng không muốn nói thêm gì nữa về việc nàng ở lại hay không, trực tiếp là tư thế muốn đuổi người.

Khúc Đan Nhi gật gật đầu, ngoan ngoãn nghe lời, không cần phải nhiều lời nữa.

Mặc Liên Thành chỉ là giật giật mi, cũng không có nói thêm cái gì, nhìn Khúc Đan Nhi một chút, liền cất bước hướng về phía cửa ra.

Khúc Đan Nhi động tác cũng không chậm, chân trước tên nào đó vừa nhấc, nàng lập tức đứng lên, ngay cả tiếng chào hỏi đều chẳng muốn đánh, nhanh chóng cùng đi theo, tốc độ nhanh đến mức khiến người khác hoài nghi có phải nàng bị thứ gì kinh tởm đuổi theo hay không.

Đi ra Khúc Phủ liền nhìn thấy xe ngựa sang trọng Bát Vương Phủ bên ngoài.

Mặc Liên Thành đi đến.

Khúc Đan Nhi vốn định nói bản thân cũng có một cỗ kiệu, không ngờ, nàng nhìn thấy phía sau còn có Khúc Giang Lâm cùng Đại Phu Nhân, còn có một tốp tiểu thiếp, còn có Cửu Phu Nhân đi ra ngoài đưa tiễn. Thoáng nhìn ánh mắt Cửu Phu Nhân đầy vẻ bất đắc dĩ lại chần chừ tình mẫu tử, nàng không đành lòng nhưng vẫn cúi thấp đầu, thầm nghĩ muốn cuộc sống về sau của Cửu Phu Nhân tại Khúc Phủ có thể khá hơn một chút dành lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Tiểu Sùng Phi: Gia Gia Ta Chờ Người Bỏ Vợ (Song Thế Sùng Phi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

